

Първа книга на Адам и Ева

Ако разпространявате този материал, молим ви да го правите безплатно, без да го променяте и да посочите източника.

<http://christian-books.hit.bg>

Преводач: Юлия Борисова

Съдържание:

Първа книга на Адам и Ева	1
Пролог на преводача към английски език	3
Част 1	4
Глава I	4
Глава II	5
Глава III	5
Глава IV	6
Глава V	6
Глава VI	7
Глава VII	7
Глава VIII	8
Глава IX	8
Част 2	9
Глава X	9
Глава XI	9
Глава XII	9
Глава XIII	10
Глава XIV	11
Глава XV	11
Глава XVI	11
Глава XVII	12
Глава XVIII	12
Част 3	13
Глава XIX	13
Глава XX	13
Глава XXI	13
Глава XXII	14
Глава XXIII	14
Глава XXIV	15
Глава XXV	15
Глава XXVI	16
Глава XXVII	17
Глава XXVIII	17
Глава XXIX	18
Част 4	18
Глава XXX	18
Глава XXXI	19
Глава XXXII	20
Глава XXXIII	20
Глава XXXIV	21
Глава XXXV	22
Глава XXXVI	22
Част 5	22
Глава XXXVII	22
Глава XXXVIII	23
Глава XXXIX	23
Глава XL	23

Глава XLI.....	24
Глава XLII.....	24
Глава XLIII.....	25
Глава XLIV.....	25
Глава XLV.....	26
Глава XLVI.....	27
Част 6.....	27
Глава XLVII.....	27
Глава XLVIII.....	28
Глава XLIX.....	28
Глава L.....	29
Глава LI.....	29
Глава LII.....	30
Глава LIII.....	30
Глава LIV.....	31
Част 7.....	31
Глава LV.....	31
Глава LVI.....	32
Глава LVII.....	33
Глава LVIII.....	33
Глава LIX.....	34
Глава LX.....	34
Част 8.....	36
Глава LXI.....	36
Глава LXII.....	36
Глава LXIII.....	37
Глава LXIV.....	37
Глава LXV.....	38
Глава LXVI.....	39
Глава LXVII.....	39
Част 9.....	40
Глава LXVIII.....	40
Глава LXIX.....	41
Глава LXX.....	41
Глава LXXI.....	42
Глава LXXII.....	43
Глава LXXIII.....	44
Глава LXXIV.....	44
Част 10.....	45
Глава LXXV.....	45
Глава LXXVI.....	45
Глава LXXVII.....	46
Глава LXXVIII.....	47
Глава LXXIX.....	48

Пролог на преводача към английски език

Първата книга на Адам и Ева описва живота на първата двойка от изгонването им от градината до убийството на Авел. Разказва за първия дом на Адам и Ева, Пещерата на съкровищата, за изпитанията и изкушенията им, за многобройните им срещи с дявола, за раждането на Каин и Авел и близначките им и за любовта на Каин към прекрасната му близначка Лулува, която Адам и Ева са искали да съберат с Авел.

Много учени смятат, че книгата е част от “псеудеписаграф”, сбор от исторически библейски книги, за които се твърди, че са измислица. Заради тази стигма, книгата не е включена в състава на Библията. Въпреки това, тя има послание и проникновение в събитията от времето на създаването на човека. Съмнително е дали щеше да оцелее всички тези векове ако в нея нямаше истина.

Книгата е версия на разказа, предаван от уста на уста от поколение в поколение. Този текст е написан от неизвестни египтяни. Не съдържа никакви данни за времето, в което е записан, но ако съотнесем с други книги от псеудеписаграф, можем да предположим, че датира от няколкостотин години преди раждането на Христос. Части от текста могат да бъдат намерени в еврейския Талмуд и в Корана и това показва важната му роля в основните произведения на човешката мъдрост. Египетският автор е писал на арабски, а по-късните преводи са на етиопски. Настоящият английски превод е направен от С. Малан и Е. Тръмп в края на 19 век, като са ползвани арабският и етиопският текст. Преводът е издаден през 1927 в сборника “Забравените книги на Едем” (The Forgotten Books of Eden, The World Publishing Company). През 1995 Денис Хокинс използва този сборник за да направи електронно копие на книгата. То е преведено на по-съвременен английски чрез разменяне на старите форми на местоименията и глаголите с новите и е направен нов прочит, за да се провери точността на превода.

Част 1

Глава I

Кристалното море. Бог заповядва на изгонения от Едем Адам да живее в Пещерата на Съкровищата.

1. На третия ден Бог посади градината на източната граница на земята, там, където изгриваше слънцето и имаше само вода, която обкръжаваше целия свят и достигаше границите на небето. 2. На север от градината имаше море от бистра и хубава на вкус вода, несравнима с нищо друго. Беше толкова прозрачна, че можеше да се видят дълбините на земята. 3. Ако човек се окъпеше в нея ставаше бял и чист като самата вода, дори преди това да е бил черен. 4. Бог направи морето за собствена наслада, защото знаеше какво ще стане с човека, който щеше да създаде. И така, след като в следствие на престъплението си той напусна градината, на земята трябваше да се родят други хора. Някои от тях щяха да бъдат праведни и след като умрат, в последния ден Бог щеше да възкреси душите им за да се върнат в плътта си, измити в тази морска вода и покаяли се от греховете си. 5. Когато Бог накара Адам да напусне градината, не му разреши да се настани на север от границите ѝ за да не могат двамата с Ева да се измият сами във водата и така да бъдат очистени от греховете си; това щеше да изтрие извършеното от тях престъпление и нямаше да помнят, че са наказани. 6. Бог не искаше Адам да живее и близо до южната страна на градината, защото когато духнеше вятър от

север, щеше да носи възхитителния мирис на дърветата от градината. 7. Бог не остави Адам там, за да не може да усети сладката им миризма, да забрави престъплението си и да намери утеха в насладата от уханието докато все още не е изчистен от греха. 8. Освен това, тъй като Бог е изключително милостив и състрадателен и управлява всичко по начин, който само Той познава, остави Адам да живее до западната граница на градината. От тази страна земята беше широка и просторна. 9. Бог му заповяда да живее в една пещера в скала - Пещерата на Съкровищата, намираща се под градината.

Глава II

Адам и Ева, напускат градината, се чувстват отпаднали. Бог изпраща Словото си да ги окуражи.

1. Когато нашият баща и Ева напуснаха градината, те стъпваха по земята, но не усещаха, че вървят. 2. Когато приближиха отворената врата на градината и видяха покритата с камъни и пясък необятна земя, те се разтрепераха от уплаха. Паднаха по лице поради страха, който ги завладя и изглеждаха като умрели. Това се случи защото доскоро бяха в градината, а сега изведнъж видяха, че се намират в чужда земя, която не познаваха и никога не бяха виждали. 4. Когато бяха в градината, бяха изпълнени с благодат, естеството им беше бляскаво и сърцата им не бяха обърнати към земните неща. 5. Затова Бог се смили над тях. Когато ги видя паднали пред вратата на градината, Той изпрати Словото Си при нашия баща Адам и при Ева и ги изправи.

Глава III

Отнасяща се до обещанието за големите пет дена и половина.

1. Бог каза на Адам: "Наредил съм на тази земя да има дни и години. Ти и потомците ти ще вървите и живеете в тях докато те се изпълнят. Тогава ще изпратя Словото, което ви създаде и срещу което извършихте престъпление; Словото, което ви принуди да напуснете градината и което ви вдигна когато бяхте паднали. 2. Да, Словото, което пак ще ви спаси щом се изпълнят петте и половина дни. 3. Когато Адам чу тези думи, не разбра значението им. 4. Той си помисли, че до края остават наистина само пет и половина дни. 5. Адам заплака и помоли Бог да му обясни. 6. Тогава Бог, изпълнен с безкрайна милост към него, когото беше сътворил по свой образ и подобие, му обясни, че всъщност става въпрос за 5500 години. След това ще дойде Един и ще спаси него и потомците му. 7. Преди това обаче Бог беше сключил завет с нашия баща Адам при същите условия. Това се случи преди да напусне градината когато бяха до дървото, от което Ева откъсна плода и му даде да яде от него. 8. Когато баща ни Адам излезе от градината, той мина покрай същото дърво и видя как Бог беше променил външния му вид и колко беше изсъхнало. 9. Тогава беше обхванат от страх и падна на земята. Бог милостиво го изправи и сключи този завет с него. 10. А когато Адам беше до вратата на градината, видя един разгневен херувим, който носеше блестящ огнен меч и го гледаше неодобрително. Адам и Ева се уплашиха и помислиха, че има намерение да ги убие. Паднаха по лице, треперейки от страх. 11. Той обаче се смили над тях. Обърна се, влезе в рая и се помоли на Бога: 12. "Господи Ти ме изпрати да пазя

вратата на градината с огнен меч. 13. Когато слугите ти Адам и Ева ме видяха, паднаха по очи и лежаха като мъртви. О, Господи, какво ще правим със слугите Ти?” 14. Тогава Бог се смили над тях и изпрати Ангела си да пази градината. 15. Божието Слово отиде при Адам и Ева и ги вдигна. 16. И Господ каза на Адам: “Казах ти, че в края на петте и половина дни ще изпратя Словото си за да ви спаси. 17. Затова укрепете сърцата си и останете в пещерата на съкровищата, за която ви говорих.” 18. Когато Адам чу това, той се успокои. Защото Бог му каза как ще го спаси.

Глава IV

Адам тъгува заради промяната в живота си. Адам и Ева влизат в пещерата на съкровищата

1. Адам и Ева плакаха защото бяха напуснали градината, своя първи дом. 2. Когато Адам погледна променената си плът, плака горчиво. Двамата с Ева плакаха заради това, което бяха сторили. Тръгнаха и влязоха послушно в пещерата на съкровищата. 3. Когато влязоха вътре, Адам се разплака и каза на Ева: “Погледни тази пещера – тя ще бъде нашият затвор в този свят и място за нашето наказание. 4. Може ли да се сравни с градината? Може ли това тясно място да се сравни с обширната градина? 5. Какво е тази скала пред онези горички, или мрака на тази пещера пред светлината на градината? 6. Тази надвиснала скална издатина може ли да ни предпази както Божията благодат ни правеше сянка? 7. Какво представлява почвата в пещерата в сравнение със земята в градината? Тази е поръсена с камъни, а онази – засадена с великолепни плодни дръвчета. 8. Адам каза на Ева: “Погледни сега твоите и моите очи, които преди виждаха как ангелите хвалят в небесата без прекъсване. 9. Сега вече не виждаме това, което виждахме преди. Нашите очи са станали плътски и не могат да виждат както преди.” 10. Адам пак каза на Ева: “Виж какво представляват телата ни днес в сравнение с предишните дни, когато живеехме в градината.” 11. След всичко, което се беше случило, Адам не искаше да влезе в пещерата под надвисналата скала; нито му се искаше изобщо някога да го направи. 12. Но той се преклони пред Божиите заповеди и си каза: “Ако не вляза вътре, отново ще стана престъпник.”

Глава V

Ева, развълнувана, извършва благородно застъпничество, поемайки цялата вина.

1. Тогава Адам и Ева влязоха в пещерата и се молиха на непознат за нас език, който те самите знаеха добре. 2. Докато се молеха, Адам повдигна очи и видя скалата и тавана на пещерата. Те не му позволяваха да вижда нито небето, така и Божиите творения. Той заплака като се удряше силно в гърдите, докато падна на земята като мъртъв. 3. Ева седна и също се разплака, защото мислеше, че Адам е мъртъв. 4. После стана, простря ръцете си към Бога, молейки за милост и състрадание и каза: “О, Боже, прости греха ми и не си спомняй за него. 5. Защото аз станах причина за изгонването на слугата ти от градината в тази проклета земя – от светлината в мрака и от дома на радост, в този затвор. 6. О, Боже, виж как слугата ти падна и му върни живота за да

може да плаче и да се покае от престъплението си, което извърши заради мен. 7. Не отнемай точно сега душата му. Остави го да живее и да се държи според степента на покаянието си и да изпълнява волята ти както преди смъртта си. 8. Ако не го върнеш към живот, тогава, о, Боже, вземи и моята душа, но не ме оставяй в този подземен затвор сама и самотна. Не искам да остана в този подземен затвор сама на този свят, без Адам. 9. Защото Ти, о Боже, с твоята сила му даде дълбок сън, взе едно ребро от гърдите му и възстанови на това място плътта му. 10. Ти взе това ребро, което бях аз и ме направи жена, блестяща като него, и ми даде сърце, ум и говор. Облече ме в плът също като неговата. Направи ме с твоята милост и сила същата като Адам. 11. О, Боже ние сме едно и Ти си нашия създател - този, който ни сътвори и двамата в един ден. 12. Затова, о Боже, върни му живота за да бъдем заедно в тази чужда земя, в която живеем поради престъпленията си. 13. Но ако не го съживиш, вземи и мен като него за да умрем и двамата в един и същи ден.” 14. И Ева плака горчиво и падна върху баща ни Адам защото болката ѝ беше голяма.

Глава VI

Бог укорява Адам и Ева и им показва колко и как са съгрешили.

1. Бог ги погледна. Те сами се бяха погубили в голямата си мъка. 2. Той реши да ги вдигне и утеши. 3. Изпрати Словото си за да могат веднага да станат и да се изправят. 4. Господ каза на Адам и Ева: “Вие съгрешихте по собствено желание преди да излезете от градината, където ви бях оставил. 5. Чрез собствената си свободна воля извършихте престъпление заради вашето желание за божественост, величие и превъзвишено положение, каквито притежавам аз. Затова ви лиших от чистото ви естество и ви изгоних от градината в тази сурова земя, пълна с беди и тревоги. 6. Ако само бяхте опазили закона ми и не бяхте престъпили заповедите ми да не ядете плода на дървото, до което ви казах да не се приближавате! Градината беше пълна с плодни дръвчета, по-добри от него. 7. Проклетият сатана обаче не опази вярата си и сега няма добри намерения, въпреки че аз го създадох. Той реши, че съм непотребен и потърси божественост у себе си. аз го изхвърлих от небесата долу за да не запази предишното си положение. Тай направи така, че дървото да изглежда хубаво и желано във вашите очи и да ядете от него, вярвайки на думите му. 8. Ето така престъпихте заповедта ми и аз ви изпратих всичките тези беди. 9. Защото аз съм Бог, Творецът, който когато създадох творенията си, не възнамерявах да ги погубя. Обаче, след като ме разгневиха, ги наказах с мъчителни напасти докато се покаят. 10. Но ако те, обратно, продължат да упорстват в престъплението си, ще останат под вечно проклетие.

Глава VII

Зверовете са успокоени.

1. Когато Адам и Ева чуха тези думи те още по-силно плакаха. Сърцата им обаче станаха по-силни в Бога защото почувстваха, че сега Бог им беше като баща и майка. Затова плакаха и потърсиха помощ от Него. 2. Тогава Бог се смили над тях и каза: “О, Адаме, склучих завета си с теб и няма да се отметна, нито ще ви върна в

градината докато не се изпълни обещанието ми и не се изпълнят големите пет и половина дни.” 3. Тогава Адам каза на Бога: “О, Боже, Ти ни създаде и ни постави в градината. Преди да извърша престъпление Ти доведе при мен всички животни за да им дам имена. 4. Твоята благосклонност беше тогава с мен. Аз наименувах всяко едно животно според Твоя ум, а Ти ги подчини на мен. 5. Сега обаче, Боже когато престъпих заповедта Ти всички зверове се надигнаха срещу мен и ще разкъсат и мен, и Ева. Така ще изтрият живота ни от лицето на земята. 6. Затова те моля след като си ни изгонил от градината и си ни пратил в тази чужда земя, не оставяй животните да ни наранят.” 7. Когато Бог чу това, Той се смили над него и разбра, че казва истината за животните от полето, които ще се разбунтуват и ще ги разкъсат. А Бог беше разгневен на двамата заради престъплението им. 8. Бог заповяда на зверовете, на птиците и на всичко живо да дойдат при Адам и да му бъдат близки. Да не притесняват него и Ева, нито тези от децата им, които ще бъдат добри и праведни. 9. Тогава всички зверове освен змията, на която Бог беше ядосан оказаха почит на Адам, изпълнявайки заповедта на Бога.

Глава VIII

Сияйната душа на човека е отнета.

1. Тогава Адам заплака и каза: “О, Боже, когато живеехме в градината и сърцата ни бяха издигнати ние виждахме ангелите, пеещи хвала в небесата. Сега вече не можем да виждаме както преди. Откакто влязохме в пещерата цялото творение стана невидимо за нас.” 2. Бог каза на Адам: “Докато ми се подчинявахте вашето вътрешно естество беше чисто, затова виждахте неща, които бяха далеч от вас. След греха ви обаче, това естество ви беше отнето. Сега не ви е дадено да виждате надалече, а само на една ръка разстояние. На това е способна плътта ви, защото е животинска.” 3. Когато Адам и Ева чуха това, те си отидоха като Го хвалеха и прославяха с печални сърца. 4. И Бог престана да общува с тях.

Глава IX

Вода от дървото на живота. Адам и Ева почти се удавят.

1. Адам и Ева излязоха от пещерата на съкровищата и отидоха до вратата на градината. Гледаха я и плачеха защото бяха изгонени. 2. След това се насочиха на юг и там намериха водата, която напояваше градината през корена на дървото на живота. От него се разделяше на четири реки около земята. 3. Те се приближиха до водата, погледнаха и видяха, че това беше водата, излизаща изпод корена на дървото на живота. 4. Адам започна да плаче, да стене и да се бие в гърдите защото беше откъснат от градината. Каза на Ева: 5. “Защо навлече на мен, на себе си и на потомците ни толкова много неприятности и наказания?” 6. Ева му отговори: “Какво видя, кое те накара да плачеш и да ми говориш така?” 7. И той каза на Ева: “Не виждаш ли тази вода, която беше в градината, напояваше дърветата и изтичаше от там? 8. Когато бяхме в градината не се интересувахме от нея; но откакто дойдохме в тази чужда страна, ние я харесахме и започнахме да я използваме за телата си.” 9. Ева чу тези думи и заплака. Разстроени от плача й двамата паднаха във водата и щяха да сложат край на живота си

за да не могат да се върнат и пак да видят творенията. Защото когато видяха сътвореното от Бог, те почувстваха, че трябва да се самоубият.

Част 2

Глава X

Телата им се нуждаят от вода след напускането на градината.

1. Тогава милостивият Бог ги видя във водата, че са близо до смъртта и изпрати един ангел, който ги извади и постави на брега като мъртви. 2. Ангелът, който се върна при Бога беше добре посрещнат и каза: “О, Боже, твоите създания умряха.” 3. Бог изпрати Словото Си при Адам и Ева и То ги възкреси. 4. След това Адам каза: “О, Боже, когато бяхме в градината, не се нуждаехме и не се интересувахме от тази вода, но откакто дойдохме в тази земя, ние не можем без нея.” 5. Тогава Бог каза на Адам: “Когато ми се подчиняваше и беше светъл ангел, ти не познаваше тази вода. 6. Сега обаче когато престъпи заповедта ми, не можеш без водата, където да умиеш тялото си за да порасне. Защото то сега е като тялото на зверовете и се нуждае от вода.” 7. Когато Адам и Ева чуха това, те плакаха горчиво. Адам молеше настоятелно Бога да му позволи да се върне в градината и да я види още веднъж. 8. Бог му каза: “Аз ти обещах нещо. Когато то се изпълни, ще те пусна отново в градината заедно с праведните ти потомци.” 9. И Бог престана да разговаря с Адам.

Глава XI

Спомен за славните дни в градината.

2. Адам каза на Ева: “Няма да прием от тази вода дори и да умираме. О, Ева, ако тази вода влезе в нас, ще увеличи както нашите, така и наказанията на потомците ни.” 3. Адам и Ева се отдалечиха от водата без изобщо да пият от нея и влязоха в пещерата. 4. Когато бяха вътре те не се виждаха един друг; само чуваха шума, предизвикан от движенията им. 5. Дълбоко нещастен, Адам заплака като си удряше гърдите. Той се изправи и попита Ева: “Къде си?” 6. Тя му отговори: “Виж, аз стоя в мрака.” 7. Адам каза: “Спомни си сияйната същност, в която съществувахме когато бяхме в градината! 8. О, Ева, спомни си славата, която почиваше върху нас. О, Ева! Спомни си дърветата, които пазеха сянка над нас докато се движехме между тях. 9. О, Ева! Спомни си, че докато бяхме в градината, не знаехме ден и нощ. Помисли си за дървото на живота, от което течеше вода и блестеше над нас! Спомни си, о, Ева, земята в градината и нейния блясък! 10. Помисли си за градината, в която нямаше тъмнина докато бяхме в нея. 11. После, едва дошли в тази пещера, тъмнината ни покри отвсякъде и не можем повече да се виждаме; цялото удоволствие от живота изчезна.”

Глава XII

Как мракът застана между Адам и Ева.

1. Адам се биеше в гърдите и двамата с Ева тъгуваха до разсъмване. Те въздишаха цяла нощ в Miyazia (термин от етиопския календар, бел. прев.) 2. Адам се удряше и се тръшкаше в земята, като скърбеше горчиво поради мрака. 3. Ева чу шума от падането му на земята. Тя го потърси опипом и го намери да лежи на земята като труп. 4. Тъй като се страхуваше, остана до него безмълвна. 5. Милостивият Бог видя смъртта на Адам и мълчанието на Ева, която се страхуваше от мрака. 6. Божието Слово отиде при Адам, възкреси го от смъртта и отвори устата на Ева за да проговори. 7. Адам се изправи и каза: “О, Боже, защо светлината си отиде от нас и мракът ни покри? Защо ни оставяш в продължителна тъмнина? Защо ни докара тази напаст? 8. Къде беше тази тъмнина преди да ни покрие? Точно заради нея не можем да се виждаме един друг. 9. Докато бяхме в градината нито бяхме видели, нито знаехме какво представлява мракът. Не бях скрит от очите на Ева и тя от моите. Нямахме мрак, който да ни разделя. 10. И двамата се намирахме сред блестяща светлина. Аз я виждах и тя ме виждаше. Откакто дойдохме в тази пещера, тъмнината ни покри и ни раздели един от друг. Тя не ме вижда и аз нея също. 11. О, Господи, ще ни поразис ли с тази тъмнина?”

Глава XIII

Падането на Адам. Защо бяха създадени денят и нощта.

1. Когато милостивият и пълен със състрадание Бог чу гласа на Адам, му каза: 2. “О, Адаме, докато добрият ангел ми се подчиняваше, блестяща светлина почиваше върху него и неговите множества. 3. Когато престъпи заповедта ми, Аз го лиших от сияйното му естество и той стана черен. 4. Когато беше на небето в царството на светлината, той не познаваше мрака. 5. После съгреши и Аз го свалих на земята. Тогава тъмнината падна върху него. 6. С теб стана същото, Адаме. Ако беше останал в градината и ми се подчиняваше, светлината още щеше да е върху теб. 7. Когато чух обаче за престъплението ти, Аз те лиших от тази сияйна светлина. Все пак, поради милостта ми не те превърнах в мрак, а направих тялото ти от плът и върху нея опънах кожа за да понася студ и горещина. 8. Ако бях оставил гнева си да падне с пълна сила върху теб, щях да те разруша; ако те бях превърнал в мрак, щеше да е все едно, че съм те убил. 9. В милостта си обаче те направих такъв, какъвто си сега. След като пристъпи заповедта ми, о, Адаме, Аз те изгоних от градината, пратих те право в тази земя и ти заповядах да живееш в пещерата. Покри те тъмнина както покри този, който престъпи заповедта ми. 10. Ето така, О, Адаме, тъмнината те измами. Тъмнината няма да е постоянна, ще трае по 12 часа. Когато свърши, дневната светлина ще се завръща. 11. Не се вълнувай и не въздишай. Не казвай в сърцето си, че мракът е продължителен и това те отегчава. Не казвай, че ти изпращам напаст. 12. Укрепи сърцето си и не се страхувай. Тъмнината не е наказание. Адаме, създадох деня и му дадох слънцето да свети за да можете ти и децата ти да работите. 13. Знаех, че ще извършиш грях и престъпление, и ще дойдеш в тази земя. Все пак, не ще те насилвам – нито ще говоря, нито ще мълча; нито ще те осъдя заради падението ти; нито чрез преминаването от светлина в мрак; нито с изгонването от градината в тази земя. 14. Защото те направих от светлина; пожелах да произлязат от теб деца от светлина, също като теб. 15. Обаче един ден ти не спази заповедта ми; тогава Аз вече бях завършил творението си и благословил всичко в

него. 16. Тогава ти заповядах да не ядеш от дървото. Нали знаех, че сатана, който измами и себе си, ще излъже и теб. 17. Така, чрез дървото Аз ти дадох да разбереш, че не трябва да се приближаваш до него. Казах ти да не ядеш от плодовете му, нито да ги опитваш, нито да сядаш под него, нито да приемаш съвети за него. 18. Ако не ти бях говорил о, Адаме, и не ти бях заповядал, а ти беше съгрешил – тогава би било престъпление от моя страна, защото не съм ти дал заповед. Ти щеше да се обърнеш и да ме упрекнеш за това. 19. Но Аз ти заповядах и те предупредих, а ти падна. Така че творенията ми не могат да ме упрекнат; целият укор остава върху тях. 20. Аз направих деня, Адаме, за да можете ти и твоето поколение да работите и да се мъчите докато той трае. Направих и нощта за да си почивате от работата, а зверовете от полето да излизат и да си търсят храна. 21. Но сега остана малко от тъмнината, о, Адаме, и скоро ще се появи дневната светлина.”

Глава XIV

Най-ранното пророчество за идването на Христос.

1. Тогава Адам каза на Бога: “О Господи, вземи душата ми и не ме оставяй повече да виждам този мрак; или ме премести другаде, където няма тъмнина.” 2. Но Господ-Бог каза на Адам: “Наистина ти казах, че тази тъмнина ще си отива от теб всеки ден, който съм ти определил докато се изпълни Моят завет. Тогава ще те спася и ще те върна в градината, в дома от светлина, за който копнееш и в който няма мрак. Ще те заведе в небесното царство.” 3. И отново Бог каза на Адам: “Цялата мизерия, която трябва да преживееш заради престъплението си, няма да те освободи от ръката на сатана и няма да те спаси. 4. Но Аз ще те спася. Когато сляза от небето долу и стана плът от плътта на потомците ти, и взема върху себе си немощта, от която страдате, тъмнината, която ви покрива в тази пещера ще покрие Мен в гроба, тъй като ще бъда плът от потомството ти. 5. И на мен, който нямам възраст, ще ми бъдат преброени дните, месеците и годините, и ще бъда един от човешките синове за да ви спася. 6. И Бог спря да говори с Адам. (Йоан 12:46)

Глава XV

Адам и Ева скърбят защото Бог ще страда за да ги спаси от греховете им.

1. Тогава Адам и Ева плакаха и скърбяха защото Бог им каза, че няма да се върнат в градината преди да се изпълнят дните, постановени за тях; но най-много плакаха, тъй като Бог им каза, че Той ще страда за тяхното спасение.

Глава XVI

Първата изненада. Адам и Ева мислят, че ще изгорят в огън.

1. След това Адам и Ева останаха в пещерата, молейки се и плачейки докато зората изгря над тях. 2. Когато видяха, че светлината се връща при тях, те се освободиха от страха и сърцата им се укрепиха. 3. Тогава Адам излезе от пещерата. Когато излезе от нейната паст, той се обърна и застана с лице на изток. Видя пламтящите лъчи на изгрева и почувства тяхната топлина по тялото си. Той беше уплашен и помисли в сърцето си, че този пламък ще го порази. 4. Тогава заплака и се биеше в гърдите. Падна на земята по лице и отпрати молбата си, казвайки: 5. „О, Боже, не ме поразявай, нито ме унищожавай. Не вземай живота ми от земята.” 6. Защото той помисли, че Бог е слънцето. 7. Защото докато беше в градината чу гласа на Бога и шума, който Той предизвикваше и се уплаши от Него. Адам не беше виждал блестящата слънчева светлина, нито изгарящата топлина някога беше докосвала тялото му. 8. Затова се уплаши от слънцето щом лъчите достигнаха до него. Той помисли, че Бог възнамерява да го унищожи заедно с всичките дни, които му беше отредил. 9. Адам си каза наум, че щом Бог не го унищожи с мрака, Той сигурно е предизвикал слънцето да го унищожи с изгаряща топлина. 10. Докато си мислеше така, Словото на Бога дойде при него и му каза: 11. „О, Адаме, изправи се. Това слънце не е Бог; то е създадено да осветява деня, за който ти говорих в пещерата; зората ще дойде и ще бъде светло. 12. Но аз съм Бог, който те успокоява през нощта.” 13. И Бог престана да разговаря с Адам.

Глава XVII

Глава за Змията.

1. Адам и Ева излязоха от пещерата и тръгнаха към градината. 2. Когато приближиха, пред западната врата, от която дойде сатана и ги измами, те намериха змията, в която сатана се беше превърнал тогава и която сега пълзеше печална в праха и се влачеше по корем на земята, защото така я беше проклетел Господ. 3. Докато преди змията беше най-издигната от всички зверове, сега беше променена и беше станала хлъзгава и най-незначителна от всички, и пълзеше по гърди и корем. 4. Преди беше най-красивата, а сега се беше превърнала в най-грозния от всички зверове. Вместо да яде най-хубавата храна сега, се хранеше с пръст; вместо да живее в най-добрите места, тя живееше в пръстта. 5. И ако преди беше най-хубавия звяр и всички други стояха онемяли пред хубостта ѝ, сега се отвращаваха от нея. 6. И още, докато тя живееше в прекрасен дом, където животните идваха от други места и пиеха заедно с нея, сега след като беше станала отровна заради Божието проклятие, всички зверове избягаха от дома ѝ и не пиеха от същата вода.

Глава XVIII

Смъртоносната битка със змията.

1. Когато проклетата змия видя Адам и Ева, наду главата си, застана на опашката си и очите ѝ станаха кърваво червени. Изглеждаше така сякаш се канеше да ги убие. 2. Насочи се право към Ева и се втурна след нея. Адам стоеше до нея и викаше защото нямаше пръчка за да удари змията и не знаеше как да я убие. 3. Адам, изгаряйки

от желание да защити Ева, се приближи до змията и я хвана за опашката; тогава тя се обърна към него и каза: 4. “О, Адаме, заради теб и Ева съм хлъзгава и се влача по корем.” С голяма сила хвърли на земята Адам и Ева, притисна ги и се опита да ги убие. 5. Бог изпрати един ангел, който махна змията от тях и ги изправи. 6. Тогава Божието Слово отиде при змията и ѝ каза: “Първия път те направих хлъзгава за да пълзиш по корем, но не те лиших от говор. 7. Този път обаче ще останеш няма и заедно с потомците си никога вече няма да можете да говорите; първия път Моите творения бяха покварени по твоя вина, а сега ти се опита да ги убиеш.” 8. Така змията беше поразена и вече не можеше да говори. 9. По заповед на Бога повя вятър от небето и отнесе змията далеч от Адам и Ева. Захвърли я на морския бряг и тя се приземи в Индия.

Част 3

Глава XIX

Зверовете се подчиняват на Адам

1. Адам и Ева плакаха пред Бога и Адам каза: 2. “О, Господи, казах ти когато бях в пещерата, че това ще се случи; че полските зверове ще се вдигнат срещу мен, ще ме разкъсат и ще изтрият живота ми от земята.” 3. Адам, поради това което му се беше случило, се удряше в гърдите и падна на земята като труп. Божието Слово отиде при него, вдигна го и му каза: 4. “О, Адам, нито едно от тези животни няма да може да те нарани защото аз ги накарах да дойдат при теб в пещерата. Не оставих змията да дойде с тях защото тя отново можеше да се вдигне срещу теб и да те накара да трепериш. Така страхът от нея можеше да обхване сърцата ви. 5. Тъй като знаех, че този, който е прокълнат, е зъл, не бих могъл да му разреша да дойде заедно с другите животни. 6. Но сега укрепи сърцето си и не се страхувай. аз съм с теб до края на дните, които съм ти отредил”.

Глава XX

Адам иска да закриля Ева

1. Тогава Адам заплака и каза: “О, Боже, заведи ни на друго място, където змията няма да може отново да се приближи до нас и да се разбунтува. Защото се страхувам да не би да дойде когато Ева е сама и да я убие. Очите на змията са грозни и зли.” 2. Тогава Бог каза на Адам и Ева: “От сега нататък не се страхувайте. Няма да позволя на змията да ви доближи. Изгонил съм я далеч от вас и от тези планини и ще бъде неспособна да ви нарани. 3. Тогава Адам и Ева се поклониха на Бога, благодариха му и го възхваляваха за това, че ги е освободил от смъртта.

Глава XXI

Адам и Ева опитват да се самоубият.

1. После Адам и Ева отидоха да разгледат градината. 2. Горещината ги удари в лицата като пламък. Те се изпотиха и заплакаха. 3. Мястото, където стояха и плачеха, беше обградено от високи планини с лице към западната врата на градината. 4. Тогава Адам се хвърли от върха на планината; лицето му беше одрано, а плътта му – разкъсана; загуби много кръв и беше близо до смъртта. 5. Междувременно, Ева стоеше на планината и плачеше за него. 6. Тя каза: “Не искам да живея без него, защото всичко, което извърши срещу себе си беше заради мен.” 7. Така и тя се хвърли след него. Ева също беше разкъсана и наранена от камъните и остана да лежи като мъртва. 8. Милостивият Бог, който се грижи за творенията си, видя Адам и Ева на земята, изпрати Словото си и ги възкреси. 9. Тогава каза на Адам: “О, Адаме, цялото страдание, което сам си причини няма да повлияе на моето решение, нито ще промени завета ми за 5500-те години.”

Глава XXII

Адам е настроен милостиво.

1. Тогава Адам каза на Бога: “Изсъхвам се в горещината. Немоощен съм за да вървя и не искам да живея в този свят; не знам къде ще ме заведеш за да си почина.” 2. Тогава Господ Бог му каза: “О, Адаме, Това не може да стане сега, нито преди да са свършили дните ти. Чак тогава ще те изведе от тази ужасна земя”. 3. Адам каза: “Докато бях в градината не знаех какво е горещина, не се чувствах отмалял, нито се местех, нито се страхувах, нито треперех; откакто дойдох в тази земя всички нещастия се стовариха върху мен. 4. Тогава Бог каза на Адам: “Докато спазваше заповедите ми, Моята светлина и милостта ми оставаха върху теб. Когато престъпи заповедта, скръб и печал те постигнаха в тази земя.” 5. Адам заплака и каза: “О, Боже, не ме отхвърляй заради това и не ме наказвай с тежки напасти; не ми се отплащай според греха ми. Ние съгрешихме по собствено желание – престъпихме заповедта ти и пренебрегнахме закона ти. Опитахме се да станем богове като Теб когато врагът сатана ни измами.” 6. Тогава Бог отново каза на Адам: “Понеже изтърпяхте страх и треперене в тази земя, а също слабост и страдание, вървяхте, дойдохте на тази планина и заради това умряхте, Аз ще поема всичко върху себе си за да ви спася.”

Глава XXIII

Адам и Ева добиха сила и построиха първия олтар на земята.

1. Тогава Адам заплака по-силно и каза: “О, Боже, смили се над мен за да поемеш върху себе си и това, което ще направя.” 2. Но Бог оттегли Словото Си от Адам и Ева. 3. Адам и Ева стояха прави; Адам каза на Ева: “Бъди силна и аз ще бъда силен.” И наистина стана така, както Адам й каза. 4. Тогава Адам и Ева взеха камъни и ги поставиха като олтар. Взеха листа от дърветата извън градината. С тях избърсаха от скалата кръвта, която бяха пролели. 5. Но капките кръв, които бяха паднали върху

пясъка, взеха заедно с пръстта, с която се бяха смесили и занесоха всичко на олтара като жертвоприношение. 6. Тогава Адам и Ева застанаха под олтара и заплакаха, молейки се на Бога: “Прости ни провинението и греха ни и ни погледни с Очите на Милостта си. Защото когато бяхме в градината хвалението и химните ни стигаха до Теб непрекъснато. 7. Когато дойдохме в тази чужда земя хвалението ни вече не беше истинско, а молитвите ни не бяха праведни. Сърцата ни не бяха отзивчиви, мислите ни не бяха добри. Липсваха ни прозорливост, почитени чувства, точна преценка; сияйното ни естество ни беше напуснало. Телата ни бяха загубили първоначалната си прилика с първообраза, според който бяхме създадени. 8. Все пак, погледни кръвта ни, която жертвахме върху тези камъни и я приеми от ръцете ни като хвалението, което ти пеехме когато бяхме в градината.” 9. И Адам отправи още молитви към Бога.

Ето оригинала на Господната молитва, която според някои се е използвала около 150 години преди идването на нашия Господ:

Отче наш, който си на небесата, бъди милостив към нас, о Господи, Боже наш, да бъде почитано и светено името ти, и нека да те славят в небето горе и тук долу на земята.

Нека царството ти владее над нас сега и завинаги. Светиите от стари времена казвали: “прости на всички хора всичко, което са ми сторили”. Не ни въвеждай в изкушение и ни опази от злото; защото царството е твое и ти ще царуваш в слава завинаги. Амин.

(бел. от прев. към английски)

Глава XXIV

Ясно пророчество за живота и смъртта на Христос.

1. Тогава милостивият Бог, добър и обичащ хората, погледна Адам и Ева и кръвта им, която донесоха като жертва пред Него без да им е заповядал. Той се учуди и прие жертвата им. 2. И от присъствието му излезе чист огън, който я погълна. 3. Той помири сладкия мирис на жертвата им и се смили над тях. 4. Тогава при Адам дойде Словото на Бога и му каза: “О, Адаме, както вие проляхте вашата кръв, така Аз ще пролея цялата си кръв когато се превъплътя сред вашите потомци и както ти умря, Адаме, така и Аз ще умра. Както ти построи олтар, така и Аз ще направя олтар за вас на земята. Както ти предложи кръвта си като жертва, така и Аз ще жертвам кръвта си върху един олтар на земята. 6. Виж, сега Аз приех жертвата ви. О, Адаме, дните, които остават до изпълнението на този завет, с който ви обвързах, още не са свършили. Когато се изпълнят, ще ви заведе отново в градината. 7. Затова сега укрепете сърцата си и когато изпитате скръб, направете ми жертва и Аз ще бъда благосклонен към вас.”

Глава XXV

Бог се проявява като милостив и любящ. Установяване на богослужението.

1. Бог разбра, че Адам вярваше, че може да се самоубива често и така да принася в жертва кръвта си. 2. Затова Той му каза: “О, Адаме, никога повече не се самоубивай като се хвърляш от планината.” 3. Адам каза на Бога: “Мислех веднъж за винаги да сложа край на живота си защото престъпих заповедите Ти и трябваше да напусна прекрасната градина; също и затова, че ме лиши от чистата светлина, от хвалението, което се изливаше от устните ми непрекъснато и от светлината, която ме покриваше. 4. Все пак, тъй като си добър, Боже, не се избавяй напълно от мен, но бъди благосклонен всеки път когато умра и ме връщай към живот. 5. По този начин ще се знае, че си милостив Бог, който не иска никой да погине, не харесва ничие падение и осъждането Му не е жестоко, зло и напълно разрушително.” 6. Тогава Адам замълча. 7. Словото на Бога дойде при него, благослови го и го утеши. Сключи съглашение с него, че ще го спаси в края на определените му дни. 8. Такова беше първото жертвоприношение на Адам и то стана нещо обичайно за него.

Глава XXVI

Красиво пророчество за вечен живот и радост. Падането на нощта.

Тогава Адам взе Ева и тръгнаха към пещерата на съкровищата, в която живееха. Когато се приближаваха и я видяха от далеч, докато я гледаха ги обхвана тежка мъка. 2. Адам каза: “Когато бяхме на планината Божието Слово ни утеши докато разговаряхме с Него и светлината от изток се появи. 3. Сега обаче то се скри от нас и светлината изчезва. Тъмнина и печал се спускат над нас. 4. Ние сме принудени да влезем в пещерата като в затвор, където ни покрива тъмнина. Не можеш да ме видиш, нито аз теб и сме разделени един от друг.” 5. Щом Адам каза това започнаха да плачат и простряха ръце към Бога. Бяха изпълнени с тъга. 6. Молиха се на Бог слънцето да ги огрее, тъмнината да не ги обгръща и да не трябва да се връщат в пещерата. Предпочитаха да умрат вместо да виждат тъмнината. 7. Тогава Бог погледна Адам и Ева. Видя голямата им мъка и това, което бяха извършили с пламтящите си сърца в следствие на сполетелите ги беди, които бяха заместили безгрижния им живот и в следствие на мизерията, която ги застигна в чужда земя. 8. Затова Бог не беше ядосан, а беше търпелив и въздържан към тях като към деца, които сам беше създал. 9. Тогава при Адам дойде Божието Слово и му каза: “Колкото до слънцето Адаме, ако го взема и ти го дам, дните, часовете и годините ще спрат и заветът, който сключих с теб никога няма да се изпълни. 10. Тогава ще бъдеш опустошен, обречен на вечни напасти и няма да има спасение за теб. 11. По-добре душата ти да търпи дълго и тихо, докато живееш ден и нощ, докато се изпълнят дните и дойде времето на завета Ми. 12. Тогава ще дойда и ще те спася, о, Адаме, защото не искам да си огорчен. 13. Като знам всичките добри неща, сред които живееше и защо беше лишен от тях, моето желание е да бъда милостив към теб. 14. Но не мога да променя завета, който излезе от устата ми и да те върна в градината. 15. Все пак, когато заветът бъде изпълнен, ще покажа милост към теб и потомците ти и ще ви върна в земята на радостта, където няма нито болка, нито страдание. Там ви очакват доволство, радост, вечна светлина, непрестанно хваление и красива градина, която ще съществува вечно.” 16. И Бог пак каза на Адам: “Бъди търпелив и влез в пещерата защото тъмнината, от която се страхуваш, ще трае само 12 часа. Когато свърши, светлината ще се появи отново.” 17. Когато чува това, Адам и Ева се поклониха на Бога и сърцата им се успокоиха. Връщаха се в пещерата докато сълзите течаха от очите им и сърцата им бяха пълни с болка и тъга. Пожелаха душите

им да напуснат телата им. 18. Адам и Ева стояха и се молеха докато падна нощта и ги скри един от друг. 19. И те продължиха да се молят.

Глава XXVII

Второто изкушаване на Адам и Ева. Дяволът се преобразява в лъжлива светлина.

1. Сатана, който мрази всяко добро, видя как продължаваха да се молят, как Бог общуваше с тях, успокояваше ги и прие жертвата им. 2. Първо започна да преобразява множествата си. В ръцете си държеше блестящ огън и всички бяха осветени от голяма светлина. 3. Тогава постави трона си близо до входа на пещерата, защото заради молитвите им не можеше да влезе вътре. После разпръсна светлина в пещерата докато тя заблестя около Адам и Ева. Тогава множествата му започнаха да пеят хваления. 4. Сатана направи това за да си помислят Адам и Ева, че светлината, която виждат, е от небето и множествата са ангели, изпратени от Бога да пазят пещерата и да им светят в тъмнината. 5. Така че когато Адам и Ева излязат, да ги видят, да се поклонят на сатана, той отново да надделее над Адам и за втори път да го унижи пред Бога. 6. Когато Адам и Ева видяха светлината, си въобразиха, че е истинска. Сърцата им добиха сила и като все още трепереха, Адам каза на Ева: 7. “Виж тази силна светлина, тези многобройни хвалебни песни и множествата отвън, които не влизат в пещерата. Защо не ни кажат какво искат, от къде са, какво означава светлината, какво е това хваление, защо са изпратени тук и защо не влязат вътре? 8. Ако са от Бога, ще влязат при нас и ще ни кажат защо са изпратени.” 9. Тогава Адам се изправи и се помоли на Бога с горящо сърце: 10. “О, Боже, има ли на света друг бог освен Теб, който е създал ангели, изпълнил ги е със светлина и ги е изпратил да ни пазят като е дошъл и Той с тях? 11. Ето, ние виждаме тези множества, които стоят пред входа на пещерата. Обградени са от силна светлина и пеят високо хваления. Ако те са на някой друг бог, Ти ще ми кажеш; ако са изпратени от Теб, обясни ми защо си ги пратил.” 12. Едва Адам беше казал това, ангел от Бога се появи при него в пещерата и му каза: “О, Адаме, не се страхувай. Това е сатана с множествата си. Той иска отново да те измами. Първия път се беше скрил в змията. Този път обаче е дошъл при теб подобен на светъл ангел за да може когато му се поклониш да те зароби и то пред очите на Бога.” 13. Ангелът си тръгна, при отвора на пещерата хвана сатана и го лиши от външността, която си беше присвоил. Заведе го при Адам и Ева в неговия истински, отвратителен вид и те се уплашиха когато го видяха. 14. Ангелът каза на Адам: “Откакто Бог го изхвърли от небето, сатана изглежда така ужасно. В този вид той не можеше да се приближи до теб; затова се преобрази в ангел от светлина.” 15. Тогава ангелът изгони сатана и множествата му и каза на Адам и Ева: “Не се страхувайте. Бог, вашият създател, ще ви даде сила.” 16. И ангелът ги остави. 17. Адам и Ева останаха прави и безутешни; мислите им ги разделяха един от друг. 18. Когато настъпи сутринта, те се помолиха и излязоха да търсят градината. Сърцата им бяха там и не можеха да се утешат, защото я бяха напуснали.

Глава XXVIII

Дяволът се преструва, че води Адам и Ева при водата да се измият.

1. Когато хитрият сатана видя, че отиват към градината, събра множествата си и се появи в един облак с намерение да ги измами. 2. Когато Адам и Ева го видяха, го помислиха за ангел от Бога, който идва да ги утеши за това, че са напуснали градината или отново да ги върне там. 3. Адам простря ръцете си към Бога, умолявайки Го да им обясни какво става. 4. Тогава сатана, който мрази всяко добро каза на Адам: “О, Адаме, аз съм ангел на Великия Бог. Виж множествата около мен. 5. Бог ни изпрати за да те вземем и заведем до северната граница на градината, до брега на чистото море и да измием теб и Ева в него; да ви възкресим в предишната ви радост за да се върнете в градината.” 6. Тези думи проникнаха в сърцата на Адам и Ева. 7. Бог все още възпираше Словото Си от Адам. Не му даде да разбере веднага истината като чакаше да види силата му - дали щеше да бъде победен като Ева в градината или щеше да устои. 8. Тогава сатана извика Адам и Ева и им каза: “Ето, нека да отидем до морето от вода.” И те тръгнаха. 9. Адам и Ева ги следваха на близко разстояние. 10. Те отидоха на север от градината до високата планина. Стигнаха върха, на към който нямаше стъпала и дяволът се приближи до Адам и Ева. Не въображаемо, а действително ги качи на върха. Разбира се желанието му беше да ги хвърли долу, да ги убие и да изтрие имената им от земята за да остане тя единствено за него и множествата му.

Глава XXIX

Бог казва на Адам каква е целта на дявола.

1. Когато милостивият Бог видя, че сатана иска да убие Адам с много хитрости, а Адам е кротък и простодушен, Той говори на сатана със силен глас и го упрекна. 2. Тогава сатана и множествата му избягаха, а Адам и Ева останаха на върха на планината. От там те виждаха широкия свят под себе си. Вече не виждаха войнствата, които постоянно бяха с тях. 3. Адам и Ева плакаха пред Бога и се молиха да им прости. 4. Тогава при Адам дойде Словото на Бога и каза: “Разбра ли, че сатана търси начин да измами вас, а после и потомците ви?” 5. Адам плака пред Господ Бог, моли Го и Го умолява да му даде нещо от градината като знак, с който до го утеши. 6. Бог обмисли това, което искаше Адам и изпрати ангел Михаил до там, където морето стигаше до Индия, за да вземе златни пръчки и да ги донесе на Адам. 7. В мъдростта Си Бог реши, че когато бъдат поставени в пещерата, ще излъчват светлина в тъмнината и това ще сложи край на страха на Адам от тъмното. 8. Ангел Михаил слезе според заповедта на Бога, взе златните пръчки и Му ги занесе.

Част 4

Глава XXX

Адам получава първите блага от света.

1. След това Бог заповяда на ангел Гавраил да слезе в градината и да каже на херувима, който я пазеше: “Ето, Бог ми заповяда да дойда в градината, да взема сладък, ароматен тамян и да го дам на Адам.” 2. Ангел Гавраил слезе в градината както му беше заповядал Бог и каза на херувима това, което му беше заповядано. 3. Херувимът

каза: “Добре.” Ангел Гавраил влезе и взе тамяна. 4. Тогава Бог заповяда на Ангел Рафаил да слезе в градината и да говори с херувима за малко смирна и да я даде на Адам. 5. Ангел Рафаил слезе и каза на херувима. Той отговори: “Добре.” Тогава Рафаил взе смирната. 6. Златните пръчки бяха от индийско море и бяха скъпоценни камъни. Тамянът беше от източната граница на градината, а смирната – от западната граница, откъдето горчивината споходи Адам. 7. Ангелите занесоха тези неща на Бога, който беше до Дървото на Живота в градината. 8. Бог им каза: “Потопете ги в извора на живота, вземете ги и напръскайте с водата Адам и Ева за да се утешат малко в мъката си и после им ги дайте. 9. Ангелите направиха каквото Бог им каза като дадоха всичко на Адам и Ева на върха на планината, където сатана ги беше поставил когато искаше да ги убие. 10. Когато Адам видя златните пръчки, тамяна и смирната, той се зарадва защото мислеше, че златото е знак за царството, от което бе дошъл, тамянът е знак за сияйната светлина, която му беше отнета и смирната е знак за мъката му.

Глава XXXI

На третия ден те започват да се чувстват по-удобно в пещерата на съкровищата.

1. След всичко това Бог каза на Адам: “Ти ми поиска нещо от градината и аз ти дадох тези три знака за да се успокоиш, да вярваш в Мен и в завета ми с теб. 2. Защото аз ще дойда и ще те спася. Докато съм в плът, царете ще ми носят злато, тамян и смирна; злато – като знак на Царството Ми, тамян – като знак за Моята божественост, смирна - като знак за страданието и смъртта Ми. 3. О, Адаме, сложи тези неща при теб в пещерата. Златото ще разпръсква светлина над теб през нощта, тамянът е за да усещаш сладката му миризма, смирната – за да те утешава в скръбта ти.” 4. Когато Адам чу тези думи, се поклони на Бога. Двамата с Ева му се поклониха и му благодариха защото се отнесе милостиво с тях. 5. Тогава Бог заповяда на всеки от тримата ангели – Михаил, Гавраил и Рафаил, да вземат това, което са донесли и да го дадат на Адам. И те един след друг направиха това, което им беше заповядано. 6. Бог заповяда на Суриел и Салатиел да вземат Адам и Ева от върха на планината и да ги заведат в пещерата на съкровищата. 7. Там оставиха златото в южната част на пещерата, тамяна – в източната, а смирната – в западната. А отворът на пещерата беше на северната страна. 8. Ангелите утешиха Адам и Ева и си тръгнаха. 9. Златото беше 70 рода*, тамянът – 12 паунда и смирната – 3 паунда. 10. Те останаха при Адам в пещерата на съкровищата.** 11. Бог ги даде на Адам на третия ден след изгонването му от градината като символ на трите дни, които Той щеше да остане в сърцето на земята. 12. Тези три дара, които щяха да бъдат с Адам в пещерата, му дадоха светлина през нощта, а през деня облекчаваха малко мъката му.

*Род е единица за линейна мярка, равняваща се на 5,5 ярда и единица за повърхнина равна на 30,25 м. В този случай род означава просто вид дълга, тънка пръчка злато без определени размер и тегло.

**Оригиналният текст, който изглежда включва бележка на редактора е: “Тези предмети останаха при Адам в къщата на съкровищата. Затова тя беше наречена “скривалище”. Други интерпретатори казват, че е била наречена “Пещера на Съкровищата” заради телата на праведните, които са били в нея.

Глава XXXII

Адам и Ева искат да отидат във водата за да се молят.

1. Адам и Ева останаха в пещерата на съкровищата до седмия ден. Не бяха яли плодовете на земята и не бяха пили вода. 2. Когато на осмия ден се зазори, Адам каза на Ева: “О, Ева, помолихме Бога да ни даде нещо от градината и Той ни изпрати ангелите си за да ни донесат това, което пожелахме. 3. Сега обаче стани и нека отидем до морето от вода, което видяхме първо, да застанем в него и да се помолим Бог отново да бъде благосклонен към нас, да ни вземе пак в градината или да ни даде нещо, или да ни утеши в друга земя.” 4. Адам и Ева излязоха от пещерата, отидоха до границата на морето, в което преди това се бяха хвърлили и Адам каза: 5. “Ела, слез на това място и не излизай докато не минат 30 дни; тогава ще се върна при теб. Моли се на Бога с горещо сърце и мил глас за да ни прости. 6. Аз ще отида другаде и ще направя като теб.” 7. Ева слезе във водата както ѝ заповяда Адам. Той също влезе във водата и започнаха да се молят. Умоляваха Бог да им прости престъплението и да ги възстанови в предишното им положение. 8. Останаха така, молейки се в продължение на 35 дни.

Глава XXXIII

Сатана дава лъжливо обещание за “сияйна светлина”.

1. Обаче сатана, който мрази всяко добро ги потърси в пещерата. Макар че внимателно ги търсеше, не ги намери. 2. Все пак ги намери, молещи се във водата и си помисли: “Адам и Ева стоят и се молят Бог да им върне предишното състояние и да ги отърве от ръката ми. 3. Аз обаче ще ги измамя за да излязат от водата и да не изпълнят обета си.” 4. Тогава този, който мрази доброто, не отиде при Адам, а при Ева и радостен ѝ се яви като Божи ангел като ѝ каза: 5. “Мир на теб! Бъди радостна и се весели! Бог е благосклонен към вас и ме изпрати при Адам. Донесох му радостните новини за спасение и за изпълването му с чиста светлина, както беше в началото. 6. Адам, радостен от възстановяването си, ме изпрати при теб за да дойдеш с мен и да увенчая и теб като него със сияйна светлина. 7. Той ми каза: “Говори на Ева. И ако не дойде с теб ѝ припомни за знака от върха на планината. Тогава Бог изпрати ангелите си за да ни вземат и занесат в пещерата на съкровищата. Те поставиха златото в южната, тамяна в източната, а смирната в западната част. Сега ела при него.” 8. Ева се зарадва много когато чу тези думи. Сатана я заблуди и тя излезе от морето. 9. Той вървеше напред, а Ева го следваше и така стигнаха при Адам. Тогава сатана се скри и тя не го видя вече. 10. Ева застана пред Адам, който стоеше във водата и се радваше на Божиата прошка. 11. Той се обърна когато Ева го повика. Щом я видя, той заплака, като се удряше в гърдите. Понеже страдаше горчиво, падна във водата. 12. Но Бог видя мъката му и това, че беше накрая на силите си. Словото Му дойде от небесата, вдигна го от водата и му каза: “Иди горе при Ева.” Когато се изкачи при нея я попита: “Кой ти каза да дойдеш тук?” 13. Тя му разказа за разговора с ангела, който се беше появил и ѝ беше дал знак. 14. Адам се натъжи и обясни, че това е бил сатана. Взе я и заедно се върнаха в пещерата. 15. Това им се случи седем дни след като бяха излезли от пещерата, когато отидоха за втори път до водата. 16. Те стояха във водата 35 дни, а откакто напуснаха градината бяха минали 42 дни.

Глава XXXIV

Адам си припомня създаването на Ева. Красноречиво се моли за храна и нещо за пиене.

1. Сутринта на 42 ден, печални и плачещи, Адам и Ева излязоха от пещерата. Телата им бяха слаби, мършави и изсушени от глад и жажда, от постене и молитва, от тежката им мъка, появила се след престъплението. 2. Тръгнаха към планината на запад от градината. 3. Там останаха да се молят и умоляваха Бога да им прости греховете. 4. След това Адам започна да моли Бога: “О, Господи, Боже мой и създателю, Ти заповяда да се съберат заедно четирите елемента* и те се събраха. 5. Тогава простря ръката си и ме създаде от единия елемент, от прах и пръст. В петък на третия час ме занесе в градината и това Ти ми извести в пещерата. 6. И така в началото не познавах ден и нощ и естеството ми бе чисто. Светлината, в която живеех, не ми позволяваше да разбера що е ден и нощ. 7. Тогава, Господи, в третия час когато ме създаде, Ти доведе всичките животни: лъвове, щрауси, небесни птици и всичко що се движи по земята, създадено от Теб преди мен в първия час на петъка. 8. Твоята воля беше да ги назова едно по едно с подходящи имена. Ти ми даде разбиране, знание, чисто сърце и справедлив ум за да ги нарека в съгласие с Твоя ум. 9. О, Боже, Ти ги подчини на мен и им заповяда да не отхвърлят властта ми, защото заповедта беше Твоя и Ти ми даде да властвам над тях. Сега обаче всички са отчуждени от мен. 10. Това се случи в петък, в третия час, когато Ти ме създаде и ми даде заповед за дървото, до което не трябваше да се приближавам и да ям от него. Защото Ти ми каза: “Ако ядеш от него, непременно ще умреш.” 11. И ако беше ме наказал със смърт както каза, щях да умра в онзи същия момент. 12. Освен това, когато ми даде заповед за дървото, Ева не беше с мен. Ти още не беше я създал, нито я беше извадил от мен и тя не беше чула тази заповед от Теб. 13. Тогава, в края на третия час на петъка, Боже, Ти ме приспа и аз потънах в сън. 14. Тогава Ти извади едно ребро от мен и създаде от него мой образ и подобие. Събудих се, видях я и когато разбрах коя е, казах: “Това е кост от моите кости, плът от моята плът и ще се нарича жена.” 15. Това стана според благата Ти воля, о, Боже; даде ми дълбок сън, извади бързо Ева от мен за да не мога да видя как е създадена. Не мога дори да свидетелствам, Господи колко величествени и страховити са славата Ти и добротата Ти. 16. Ти благоволи о, Боже, да ни дадеш тела с чисто естество и ни създаде като едно цяло. Беше благосклонен към нас и ни изпълни с хваления от Святия Дух. Никога нямаше да сме гладни или жадни; нямаше да познаваме нито печал, нито сърдечна слабост, страдание, постене и досада. 17. Сега, о, Боже, откакто престъпихме заповедта Ти и нарушихме закона Ти, Ти ни заведе в чужда земя и ни причини страдание, слабост, глад и жажда. 18. Затова сега те молим, дай ни нещо от градината за да задоволим глада си и утолим жаждата си. 19. Ето, виж, о, Боже, много дни нищо не сме вкушали и пили. Плътта ни е изсушена, силите ни изтощени, а сънят бяга от очите ни от умора и плач. 20. Поради страха от Теб не смеем да наберем никакъв плод от дърветата. Когато за първи път съгрешихме, Ти ни пощади и не умряхме. 21. Сега обаче си помислихме, че ако ядем от плода на дърветата без Бог да ни е разрешил, Той ще ни унищожи и ще ни изтрие от лицето на земята. 22. Също така ако прием от тази вода без Негова заповед ще ни довърши и изкорени веднага. 23. С Ева дойдохме тук да те молим да ни дадеш плодове от градината за да се заситим. 24. Бихме искали от плодовете, които са на земята и всичко друго, от което се нуждаем.”

*Според средновековните вярвания са съществували само 4 елемента – огън, земя, въздух и вода. Това е било прието до 1500 г. от новата ера, когато се е зародила сегашната атомна теория.

Глава XXXV

Божият отговор

1. Тогава Бог отново видя Адам, неговия плач и стенание. Божието Слово дойде при него и му каза: 2. „О, Адаме, когато беше в градината Ми, не знаеше нито ядене, нито пиене. За теб нямаше страдание, умора, слабост на плътта, промени; нито сънят бягаше от очите ти. Но откакто съгреши и дойде в чужда земя всички тези изпитания се струпаха на главата ти.”

Глава XXXVI

Смокини.

1. Тогава Бог заповяда на херувима, който пазеше вратата на градината с огнен меч в ръка, да вземе няколко плода от смокиновото дърво и да ги даде на Адам. 2. Херувимът се подчини на Бога, влезе в градината и донесе две клончета с две смокини, висящи от листата. Те бяха откъснати от две дървета, сред които Адам и Ева се криеха когато Бог влезе в градината и Словото Му дойде и им каза: “Адаме, Адаме, къде си?” 3. А Адам отговори: “О, Боже, тук съм. Когато чух Теб и гласа Ти, се скрих защото съм гол.” 4. Херувимът даде двете смокини на Адам и Ева. Те ги дръпнаха от разстояние защото не можеха да приближат до него; тяхната плът не можеше да стои близо до огъня. 5. Отначало ангелите трепереха в присъствието на Адам и се страхуваха от него. Сега Адам трепереше и се страхуваше от тях. 6. Адам се приближи пръв и взе една смокиня, после Ева взе другата. 7. Тъй като ги държаха в ръце, те ги гледаха и познаха, че са от дърветата, между които се бяха крили.

Част 5

Глава XXXVII

42 дена наказание не могат да изкупят дори 1 час грях.

1. Тогава Адам каза на Ева: “Виждаш ли тези смокини и листата им, с които се покрихме когато бяхме лишени от чистото си естество? Сега не знаем каква нищета и страдание могат да ни сполетят ако ги изядем. 2. Затова, о, Ева, нека се въздържим и да не ги ядем; нека поискаме Бог да ни даде плод от дървото на живота.” 3. Така и направиха. Не изядоха смокините. 4. Адам започна да умолява Бога да му даде от плода на дървото на живота: “О, Боже, когато престъпих заповедта Ти в шестия час на петъка,

бяхме лишени от чистото си естество и заради престъплението си останахме в градината само 3 часа. 5. Вечерта Ти ни изгони. О, Боже, ние съгрешихме за един час пред Теб и толкова изпитания и скърби се изсипаха върху нас от този ден нататък. 6. През всичките 43 дни не изкупихме единия час, в който съгрешихме! 7. О, Боже, погледни ни с милостивото си око и не ни отмъщавай според престъплението ни. 8. О, Боже, дай ни от дървото на живота за да ядем, да живеем и никога повече да не усетим страдания и беди на тази земя, защото си Бог. 9. Когато престъпихме заповедта Ти, Ти ни изгони от градината и изпрати херувим да пази дървото на живота за да не ядем от него и да не забравим слабостта си въпреки греха си. 10. Сега, Господи, изтърпяхме тези дни и понесохме страдания. Направи тези 43 дни да бъдат равни на единия час, в който съгрешихме.”

Глава XXXVIII

“Когато свършат 5500 години...”

1. След това Божието Слово дойде при Адам и му каза: 2. „О, Адаме, няма да ти дам от плода на дървото на живота, който ти ми поиска. Това ще стане чак когато завършат 5500 години. Тогава ще ти дам от плодовете му за да ядете и да живеете вечно: ти, Ева и праведните ви потомци. 3. Тези 43 дни не могат да компенсират часа, през който престъпихте заповедта Ми. 4. О, Адаме, дадох ти да ядеш от смокиновото дърво, зад което се беше скрил. Вървете и яжте двамата с Ева. 5. Не ще отхвърля молбата ти, нито ще разочаровам надеждата ти. Затова изтърпи докато се изпълни заветът, който направих с теб.” 6. И Бог оттегли Словото Си.

Глава XXXIX

Адам е предпазлив, но вече е много късно.

1. Адам се върна при Ева и ѝ каза: “Стани и вземи едната смокиня за себе си а аз ще взема другата. Да се прибираме в пещерата.” 2. Двамата си взеха по една смокиня и тръгнаха към пещерата. Слънцето залязваше, а те копнееха да ядат от плода. 3. Адам каза на Ева: “Страхувам се да изям тази смокиня. Не знам какво може да последва.” 4. Адам заплака и започна да моли Бога: “Задоволи глада ми без да се налага да ям смокинята. Ако я изям, каква полза ще имам? Какво ще искам от Теб после, Господи?” 5. После каза: “Страхувам се да ям защото не знам какво ще ме сполети.”

Глава XL

Първи човешки глад.

1. Тогава Словото на Бога дойде при Адам и му каза: “О, Адаме, защо не те беше грижа, не постеше и не се страхуваше преди? Защо нямаше този страх преди да съгреша? 2. Когато дойде да живееш в тази чужда земя, твоето животинско тяло не

можеше да оцелее на земята, да заякне и да възстанови силите си без земна храна. 3. И Бог оттегли Словото Си от Адам.

Глава ХLI

Първата човешка жажда.

1. Тогава Адам взе смокинята и я постави върху златните пръчки. Ева взе нейната смокиня и я сложи върху тамяна. 2. Теглото на всяка смокиня беше колкото на диня защото плодът от градината беше по-голям от плода на тази земя.* 3. Адам и Ева останаха и постиха докато се зазори. 4. Когато слънцето изгря, те още се молеха, а когато свършиха, Адам каза на Ева: 5. „О, Ева, ела, нека отидем до южната граница на градината, на мястото където тече реката и се разделя в четири посоки. Там ще се молим на Бога и ще искаме да ни даде да прием малко от водата на живота. 6. Бог не ни нахрани от дървото на живота за да не можем да живеем. Затова ще поискаме да ни даде от водата на живота и ще утолим жаждата си, вместо да прием от водата на тази земя.” 7. Когато Ева чу тези думи тя се съгласи с Адам. Двата отидоха на южната граница съвсем близо до градината в края на реката от вода. 8. Застанаха и се помолиха на Господ да погледне веднъж към тях, да им прости и да изпълни молбата им. 9. След тяхната молитва Адам започна сам да се моли на Бога: 10. „О, Боже, когато бях в градината и виждах водата, течаща от дървото на живота, нито сърцето, нито тялото ми искаха да пият от нея. Не изпитвах жажда защото бях жив и по-издигнат от сега. 11. За да живея не се нуждаех от Храната на Живота, нито пиех Водата на Живота. 12. Сега, о, Боже, съм мъртъв; плътта ми изгаря от жажда. Дай ми от Водата на Живота за да мога да пия и да живея. 13. Заради милостта Си, Боже, избави ме от тези напасти и изпитания и ме заведи в друга земя щом не искаш да живея в градината Ти.”

*Това се потвърждава в Битие 3:7 където листата на смокинята бяха достатъчно широки за да могат Адам и Ева да си направят дрехи от тях.

Глава ХLII

Обещание за водата на Живота.

1. Тогава словото на Бога дойде при Адам и му каза: 2 “О, Адаме, ти ми каза да те заведа в земя където да си починеш, но няма друга земя освен тази. Само в небесното царство има почивка. 3. В момента ти не можеш да влезеш в него; това може да стане едва когато отmine и завърши осъждението. 4. Тогава ще те заведа горе в царството небесно заедно с праведните ти потомци; ще ви дам почивката, за която ме молиш сега. 5. Ти каза: “Дай ми от Водата на Живота за да пия и да живея.” Това не може да стане днес, а в деня когато сляза в ада, счупя месинговите врати и строша на парчета желязното царство. 6. Тогава по милост ще спася душата ти и душите на праведните за да им дам почивка в Моята градина. Това ще стане когато дойде краят на света. 7. Що се отнася до Водата на Живота, която търсиш, няма да я получиш днес, а в деня когато пролея кръвта си върху главата* ти в земята на Голгота.** 8. Защото за теб тогава кръвта Ми ще бъде Вода на Живота; и не само за теб, а за всичките ти потомци, които ще повярват в Мен. За тях ще има вечна почивка.” 9. Господ пак каза на Адам: “О, Адаме, когато беше в градината, ти не познаваше изпитанията. 10. Откакто обаче

престъпи заповедта Ми, всички страдания се стовариха върху теб. 11. Освен това, сега плътта ти иска храна и вода; пий от тази вода, която тече пред теб върху лицето на земята.” 12. Тогава Бог оттегли Словото Си от Адам. 13. Адам и Ева се поклониха на Господ и се върнаха от реката в пещерата. Беше пладне. Когато се приближиха, видяха до нея голям огън.

* Тази фраза показва, че проливането на кръв ще се извърши на високо място, издигнато над хората. Вярва се, че това сочи към кръста, на който Христос проля обилно кръвта си.

** Голгота беше хълма извън стените на Ерусалим където Христос беше разпънат. Местонахождението му не е точно известно, но се счита, че църквата на Светата гробница е била построена на хълма.

Глава XLIII

Дяволът опитва да предизвика пожар.

1. Тогава Адам и Ева се уплашиха и притихнаха. Адам каза на Ева: “Какъв е този огън до пещерата? Не сме направили нищо за да го предизвикаме. 2. Не сме пекли хляб, нито сме готвили супа. Не познаваме такъв огън и не знаем как да го наречем. 3. Откакто Бог изпрати херувима с огнения меч, който блестеше и светеше в ръката му и от страх паднахме на земята като мъртви, не сме виждали нещо подобно. 4. Сега виж, о, Ева, това е същият огън, който херувимът държеше когато Бог го изпрати да пази пещерата, в която живеем. 5. О, Ева, това е защото Бог ни е ядосан и ще ни изгони от нея. 6. О, Ева, пак престъпихме заповедта Му и Той изпраща огън да изгори всичко наоколо и да ни попречи да влезем в пещерата. 7. Ако това е вярно, о, Ева, къде ще живеем? Къде ще бягаме от лицето на Бога? Той няма да ни остави да живеем в градината и ни лиши от добрите неща в нея; постави ни в пещерата, където понесохме тъмнина, изпитания и лишения докато накрая намерихме утеха. 8. Сега, когато ни заведе в нова земя, кой знае какво би могло да ни се случи? Кой знае дали тъмнината ѝ няма да е по-голяма от тъмнината на тази земя? 9. Знае ли някой какво може да се случи в онази земя през деня или през нощта? Знае ли някой дали ще бъде далеч или близо? Къде ли ще Му хареса на Бог да ни остави? Може би далеч от градината? Може Бог да ни попречи да Го виждаме защото престъпихме заповедта Му и постоянно Го умоляваме за нещо? 10. О, Ева, ако сме отдалечени от градината, как ще Го намерим отново и ще Му поискаме да ни даде злато, тамян, смирна и някой смокинов плод? 12. Къде ще Го намерим за да ни утеши още веднъж? Как ще се сети за нас за да изпълни завета, който склучи с нас?” 13. Адам не каза нищо повече и продължиха да гледат към пещерата и огъня, който пламтеше наоколо. 14. Този огън обаче беше от сатана. Той беше събрал дърва и сухи треви, които беше занесъл до пещерата. След това ги беше запалил за да я унищожи. 15. Така Адам и Ева щяха да тъгуват и той щеше да отсече вратата им в Бога и да ги накара да се отрекат от Него. 16. Заради милостта на Бога обаче, той не можеше да подпали пещерата. Бог изпрати ангела Си за да я опази от огъня докато той изгасне. 17. Този огън горя от обяд до вечерта на 45-ия ден.

Глава XLIV

Властта на огъня над човека.

1. Адам и Ева все още стояха и гледаха ужасени огъня, неспособни да се приближат към пещерата. 2. Сатана продължаваше да носи дърва и да ги хвърля в огъня докато пламъците се издигаха високо и покриваха цялата пещера. Той си мислеше да я унищожи с голям огън. Ангелът на Бога обаче я пазеше. 3. Все пак не можеше да прокълне сатана, нито да го обиди защото нямаше власт над него. Не си позволи и сам да изрече такива думи. Ангелът изтърпя и не каза лоша дума до идването на Словото на Бога. Божието Слово каза на сатана: “Махни се от тук. Веднъж вече измами слугите Ми, а сега искаш да ги унищожиш. 5. Ако не бе милостта Ми, бих унищожил теб и множествата ти. Обаче ще бъда търпелив към теб до свършека на света.” 6. Тогава сатана избяга от Господ. Огънят продължи да гори цял ден. Беше 46-ти ден откакто Адам и Ева излязоха от градината. 7. Когато усетиха, че горещината намалява, тръгнаха към пещерата както обикновено за да влязат, но не можаха. 8. Двамата заплакаха защото огънят ги разделяше от нея, приближаваше към тях и това ги плашеше. 9. Адам каза: “Виж огъня. Част от него се намира и в нас самите. Преди той отстъпваше от нас, но вече не е така. Откакто престъпихме границите на творението, положението и естеството ни се промениха. Огънят обаче не се е променил откакто е създаден. Затова в момента има власт над нас и когато ни приближава, обгаря плътта ни.”

Глава XLV

Сатана не изпълни обещанията си. Описание на ада.

1. Тогава Адам се изправи и помоли Бога: “Виж, този огън ни отделя от пещерата, в която ни заповяда да живеем; ето сега не можем да влезем вътре.” 2. Бог чу Адам и изпрати Словото Си, което каза: 3. “О, Адаме, виж огъня! Колко са различни пламъкът и горещината му от градината на насладите и добрите неща в нея! 4. Когато бяхте под Моето управление, всички творения отстъпваха пред теб, а когато престъпихте заповедта Ми, всички се вдигнаха срещу теб.” 5. Бог му каза отново: “Ето Адаме, как сатана те издигна! Той те лиши от божественост и от възвишеното ти положение, което е Мое и не спази обещанието си към теб. После дори се превърна в твой враг. Той подпали този огън и смяташе да ви изгори. 6. Защо, о, Адаме, той не спази съглашението си с теб нито за ден, а те лиши от славата, която беше върху теб когато се предаде на неговата заповед. 7. Мислиш ли, Адаме, че той те обичаше когато се споразумя с теб? Нима те обичаше и искаше да те издигне високо? 8. Не, Адаме, той не направи това от любов към теб; искаше да минеш от светлината в тъмнината, от възвишено в позорно състояние, от слава в унижение и от почивка в постене и слабост.” 9. Бог каза още на Адам: “Виж този огън, запален около пещерата от сатана; виж това чудо, което те заобикаля и знай, че то ще те заобикаля заедно с потомците ти когато се подчинявате на заповедите му. Той ще ви напада с огън и ще слезете в ада след като умрете. 10. Тогава ще видите огъня му, който гори около вас. Няма да бъдете освободени от него докато не дойда Аз; също както не можеш сега да влезеш в пещерата заради големия огън около нея; не и докато не дойда и не направя път за теб в деня когато заветът Ми ще се изпълни. 11. Не е възможно в момента да си починеш от този живот докато Словото Ми не дойде. Тогава ще направя път за теб и ще си починеш.” Бог извика със Словото Си към огъня да се раздели на две за да премине Адам. Огънят се раздели и Адам успя да мине.* 12. И Бог оттегли Словото Си от Адам.

*Изход 14:21,22 и Исус Навин 3:15-17.

Глава XLVI

“Колко пъти те спасявах от него...”

1. Адам и Ева отново можеха да влизат в пещерата. Когато минаха през огъня, сатана духна като вихрушка в него; той ги покри, опърли телата им и ги обгори.* 2. Адам и Ева изпищяха и казаха: “О, Господи, спаси ни! Не оставяй огънят да ни нападне и унищожи заради престъплението ни.” 3. Бог видя телата им, които сатана беше обгорил с огън и изпрати Ангела Си за да спре огъня. Обаче раните останаха по телата им 4. Бог каза на Адам: “Виж любовта на сатана към вас; той претендираше, че ще ви даде божественост и величие. Ето, той ви изгори с огън и иска да ви унищожи. 5. Сега погледни мен о, Адаме; създадох ви и колко пъти ви избавих от ръцете му? Иначе нямаше ли да ви унищожи? 6. Бог каза на Ева: “Какво ти обеща в градината когато ти каза: “Ако ядете от това дърво очите ви ще се отворят и ще станете като богове – да познавате добро и зло”? Виж, той изгори телата ви с огън и ви накара да усетите вкуса му, вместо вкуса на градината. Видяхте изгарящия огън, усетихте злото и властта му над вас. 7. Очите ви видяха доброто, което ви отне и това наистина отвори очите ви. Видяхте градината, в която бяхте с Мен и злото, което ви донесе сатана. Но не можа да ви даде божественост, нито да изпълни това, което ви беше говорил. Той беше враждебен към вас и към потомците ви, които ще се появят след вас.” 8. И Бог оттегли Словото Си от тях.

*Дрехите, които Бог им беше дал в Битие 3:21, изгоряха и Адам и Ева отново бяха голи. (Виж гл. L, където Адам и Ева търсят дрехи, с които да покрият голотата си.)

Част 6

Глава XLVII

Дяволският план.

1. Тогава Адам и Ева се прибраха в пещерата все още треперейки от огъня, който бе изгорил телата им и Адам каза на Ева: 2. „Виж, огънят изгори телата ни сега, а какво ли ще бъде когато умрем и сатана накаже душите ни? Не е ли далеч нашето избавление, освен ако Бог не дойде и в милостта Си не изпълни обещанието Си?” 3. Адам и Ева бяха щастливи, че още веднъж бяха успели да се върнат в пещерата. Когато видяха огъня, си бяха помислили, че никога няма да влязат в нея. 4. Слънцето беше залязло, но тъй като огънят още гореше и приближаваше към тях в пещерата те не можеха да спят вътре. Затова излязоха навън. Беше 47-ия ден след като бяха напуснали градината. 5. Адам и Ева дойдоха в подножието на хълма до градината, където обикновено спяха. 6. Спряха се, молиха Бога да им прости греховете и заспаха под върха на планината. 7. Сатана, който мрази всяко добро, си помисли: “Бог обеща със завет да спаси Адам и да го освободи от всички трудности, които го сполетяха; обеща

на него и потомците му, че ще живеят в царството, в което и аз бях преди. Понеже на мен не обеща същото аз ще убия Адам. 8. Ще освободя земята от него; тя ще остане само за мен. Когато умре, той няма да има наследници, които да наследят царството и то ще остане моя собственост. Тогава Бог ще поиска да го върне на мен и множествата ми.”

Глава XLVIII

Пето появяване на сатана при Адам и Ева.

1. Сатана повика множествата си, те дойдоха и му казаха: 2. “О, Господарю, какво ще направиш? 3. Той им каза: “Познавате Адам, когото Бог създаде от праха; той взе нашето царство. Хайде да се съберем и да го убием; или да хвърлим скала върху него и Ева и да ги смажем. 4. Като чува това, множествата отидоха до мястото където Адам и Ева спяха. 5. Заедно със сатана взеха огромна гладка и здрава скала като си мислеха: “Ако на скалата има дупка когато падне върху тях може да ги покрие, да избегнат удара и да не умрат.” 6. Тогава сатана каза на множествата си: “Вземете този камък, хвърлете го върху тях за да не се изтърколи в друга посока и след това избягайте веднага. 7. Те направиха както им каза сатана. Докато скалата падаше към Адам и Ева, Бог ѝ заповяда да се превърне в купол над тях* за да не им навреди. Божията заповед беше изпълнена. 8. Скалата беше голяма и когато падна, цялата земя се разтърси.** 9. Тъй като всичко трепереше и се клатеше, Адам и Ева се събудиха и видяха, че се намират под скален купол. Те не знаеха какво се е случило защото когато заспаха се намираха под открито небе. Затова се уплашиха. 10. Тогава Адам каза на Ева: “Защо планината се е наклонила, а земята трепери и се клати? Защо тази скала се е простряла над нас като палатка? 11. Възнамерява ли Господ да ни постави в затвор тук? 12. Той ни е ядосан защото излязохме от пещерата без негово разрешение и направихме това без да се съветваме с Него. 13. Ева каза: “Ако земята трепери заради нас и скалата е образувала палатка над нас заради престъплението ни тогава ще съжаляваме Адаме, защото наказанието ни ще е дълго. 14. Стани и се помоли на Бог да ни обясни всичко това.” 15. Тогава Адам се помоли на Бог да му разясни какво е причинило тази неприятност. И Адам се моли до сутринта.

*Думата “купол” е използвана тук, но текстът не предполага, че покривът беше кръгъл, а само, че ги покриваше от всички страни. Куполът е най-подходящата форма, която може да издържи при сблъсък с земята. От 9 и 11 стих можем да заключим, че куполът е имал дупки от страни, достатъчно големи за да може през тях да минават светлина и въздух, но недостатъчни за да могат Адам и Ева да избягат. Друга възможност е дупките да са били големи, но на височина, недостъпна за Адам и Ева.

**В стих 7 в следващата глава Бог казва на Адам и Ева, че земята също е потънала под тях – “Аз заповядах на скалата под вас да потъне.”

Глава XLIX

Първото пророчество за възкресението.

1. Тогава Словото на Бога дойде и каза: “О, Адаме, кой те посъветва да излезеш от пещерата и да дойдеш на това място?” 3. Адам отговори: “О, Господи, дойдохме тук защото горещината от огъня, която идваше в пещерата беше силна.” 4. Тогава Господ каза на Адам: “Ти се уплаши от огъня, който горя една нощ, а какво ще бъде когато живееш в ада? 5. Все пак не се плаши и не вярвай, че съм сложил този скален купол над вас за да ви нападам. 6. Това дойде от сатана, който ти обеща божественост и величие. Той хвърли скалата за да ви смаже и да ви лиши от живот. 7. Но Аз се смилих над вас и заповядах на скалата когато падаше да ви покрие като купол и скалата под вас да потъне. 8. Това ще се случи и на Мен когато дойда на земята. Сатана ще подбуди евреите да Ме убият. Те ще ме сложат в скала, ще запечатат входа с голям камък и Аз ще остана вътре три денонощия. 9. На третия ден ще възкръсна и това ще бъде твоето и на потомците ти спасение. Затова няма да те извадя от купола докато не минат три дена и три нощи.” 10. И Бог оттегли Словото си от Адам. 11. Адам и Ева живяха под скалата 3 денонощия. 12. Бог направи това защото напуснаха пещерата и дойдоха на това място без Неговото разрешение. 13. След три дни и три нощи Бог направи отвор в скалния купол и им разреши да излязат. Плътта им беше изсушена, а очите и сърцата им бяха обезпокоени от плача и тъгата.

Глава L

Адам и Ева искат да покрият голотата си.

1. Адам и Ева отидоха направо в пещерата и се молиха цял ден. 2. Това се случи на 50-ия ден след напускането на градината. 3. Продължиха да се молят и през цялата нощ. Молеха се за милост. 4. Когато се зазори Адам каза на Ева: “Ела, нека направим нещо за телата си.” 5. Отидоха до северната граница на градината и потърсиха нещо, с което да покрият телата си.* Обаче не намериха нищо. Телата им още бяха мръсни и страдаха от студ и горещина. 6. Адам се изправи и помоли Бог да му покаже нещо, с което да покрият телата си. 7. Тогава дойде Божието слово и му каза: “О, Адаме, вземи Ева и елате на морския бряг където преди това постихте. Там ще намерите овчи кожи, останали след лъвовете, които са изяли животните. Вземете ги, направете си дрехи и се облечете.

*Глава XLVI, стих 1 казва: “Сатана духна в огъня...и телата им обгоряха.” Дрехите, които Бог им даде (Битие 3:21) изгоряха и Адам и Ева отново бяха голи.

Глава LI

“Какво хубаво има в това, че го последвахте?”

1. Когато Адам чу тези думи от Бога, взе Ева и отидоха от северния край на градината на южния до реката, където веднъж постиха. 2. Когато тръгнаха, злият сатана вече беше чул разговора им за дрехите с Божието Слово. 3. Той се натъжи и забърза към мястото където бяха кожите. Намерението му беше да ги вземе, да ги хвърли в морето или да ги изгори. Така Адам и Ева нямаше да ги намерят. 4. Точно щеше да ги вземе и Божието Слово дойде от небето. Върза го на мястото преди Адам и Ева да дойдат. Когато се приближиха те се уплашиха от отвратителния му вид. 5. Тогава дойде

Божие Слово и каза на Адам и Ева: “Това е този, който се беше скрил в змията, който ви лиши от светлината и славата, в които бяхте облечени. 6. Това е този, който ви обеща величие и божественост. Къде е сега неговата хубост? Къде е неговата божественост? Къде е светлината? Къде е славата, която беше върху него? 7. Сега външността му е ужасна; стана отвратителен сред ангелите и беше наречен сатана. 8. О, Адаме, той искаше да ви отнеме тези овчи дрехи и да ги унищожи за да не ги облечете. 9. Какво хубаво има в него, заради което бихте го последвали? Какво спечелихте като му се подчинихте? Виж злите му дела, после погледни Мен, твоят създател и добрите ми дела. 10. Ето, вързах го преди да дойдете за да го видите и да откриете неговата слабост защото никаква сила не му е останала.” 11. И Бог го освободи от въжетата.

Глава LII

Адам и Ева ушиват първата риза.

1. Адам и Ева не казаха нищо повече, а плакаха пред Бога заради сътворението си и телата си, които имаха нужда от земно облекло. 2. Адам каза на Ева: “О, Ева, ще бъдем покрити с животински кожи и когато ги обличаме ще носим върху телата си символа на смъртта. Точно както смъртта е постигнала притежателите на кожата и ние ще умрем.” 3. Адам и Ева взеха кожата и се върнаха в пещерата на съкровищата. После, както бяха свикнали, останаха вътре и се молиха. 4. След това се замислиха как биха могли да си направят дрехи от кожата, тъй като нямаша никакви умения. 5. Тогава Бог изпрати ангела Си за да им покаже. Той каза на Адам: “Иди и вземи няколко тръна от палма.” Адам направи както му заповяда ангела. 6. Ангелът започна пред тях да обработва кожата за да ушие риза. Той взе тръните и започна да ги забучва в кожата. 7. Стана и помоли Бог да скрие тръните в кожата за да изглеждат, както си беше в действителност, като защити с един конец. 8. Стана така както Бог заповяда. Кожите станаха дрехи за Адам и Ева и Той ги облече в тях. 9. От този момент голотата им беше покрита от очите на другия. 10. Това се случи в края на 51-ия ден. 11. Когато покриха телата си Адам и Ева се молиха, и търсиха милост от Бога; благодаряха Му, че се е смилил над тях и е покрил голотата им. И не спряха да се молят през цялата нощ. 12. Когато дойде утрото се помолиха както обикновено и излязоха от пещерата. 13. Адам каза на Ева: “Тъй като не знаем още какво има на запад от пещерата, нека отидем и видим.” Тръгнаха и отидоха направо на западната граница.

Глава LIII

Пророчество за западните земи и голямото наводнение.

1. Още не бяха далеч от пещерата, когато сатана се приближи и се насочи към Адам и Ева, преобразен като два ненаситни лъва, гладни от три дни, за да ги разкъса на парчета и да ги погълне. 2. Те заплакаха и молеха Бог да ги спаси от лапите им. 3. Тогава дойде Божието Слово и изгони лъвовете. 4. Бог каза на Адам: “О, Адаме, какво търсеше на западната граница? Защо по собствено желание изостави източната, където е жилището ти? 5. Върни се в пещерата и остани там, за да не може сатана да те измами или да изпълни това, което е намислил за теб. 6. Защото на западната граница, о, Адаме, от теб ще излязат потомци, които ще изпълнят целта му, ще се осквернят с

греховете си и отстъпването пред сатана. 7. Затова ще изпратя върху тях голямо наводнение, което ще потопа всички. Ще спася тези от тях, които останат праведни. Ще ги заведе в отдалечена земя, а земята, в която живееш сега ще бъде пуста и обезлюдена. 8. След като Бог каза това, те се върнаха в пещерата на съкровищата. Плътта им обаче беше изсъхнала, бяха се изтозили от постене, молитва и от болката, че са станали нарушители спрямо Бога.

Глава LIV

Адам и Ева извършват проучване.

1. Адам и Ева останаха в пещерата и се молиха цяла нощ до зазоряване. Когато слънцето изгря, те излязоха от пещерата. Умовете им блуждаеха под тежестта на скръбта и не знаеха къде отиват. 2. В това състояние вървяха към южната граница на градината. Започнаха да се изкачват докато стигнаха източната граница, отвъд която вече нямаше земя. 3. Херувимът, който пазеше градината стоеше на западната врата заради Адам и Ева; да не би изведнъж да се появят и да влязат в градината. Той се завъртя към тях сякаш искаше да ги убие. Такава беше заповедта на Бога. 4. Когато Адам и Ева дойдоха до източната граница, мислейки, че херувимът не ги наблюдава, застанаха до вратата като че ли искаха да влязат. Изведнъж той се появи с блестящия меч в ръка. Когато ги видя, тръгна към тях за да ги убие. Той се страхуваше, че Бог ще го унищожи ако влязат в градината без Негово разрешение. 5. Мечът на херувима сякаш хвърляше пламъци надалеч. Когато го издигна над Адам и Ева, пламъкът му не блесна. 6. Затова херувимът помисли, че Бог е благосклонен към тях и ще ги върне отново в градината. Херувимът стоеше учуден. 7. Не можеше да се качи на небето за да разбере Божията заповед относно връщането им в градината; продължаваше да стои близо до тях защото беше неспособен да ги остави; страхуваше се, че ако влязат без разрешение, Бог щеше да го унищожи. 8. Когато Адам и Ева видяха херувима, идващ срещу тях с пламтящия огнен меч, паднаха като мъртви. 9. В това време земята и небесата се потресоха; друг херувим слезе от небето при този, който пазеше градината и го видя притихнал и учуден. 10. Тогава и други ангели слязоха близо до мястото където стояха Адам и Ева. Те се разкъсваха между радостта и тъгата. 11. Бяха радостни защото мислеха, че Бог е благосклонен към Адам и желяеха да го върне в градината. Искаха Бог да го възстанови в щастие, на което той се радваше някога. 12. Те обаче тъгуваха за Адам защото беше паднал като умрял заедно с Ева и си казаха: “Адам не умря на това място; Бог го уби защото дойде тук и искаше да влезе в градината без Неговото разрешение.”

Част 7

Глава LV

Сблъсъкът между Бог и сатана.

1. Тогава Божието Слово дойде при Адам и Ева и ги възкреси от смъртта като им каза: “Защо се качихте тук? Възнамерявахте ли да влезете в градината, от която ви изгоних?”

Това няма да стане днес, а тогава когато заветът ми с вас се изпълни.” 2. Тогава, чувайки тези думи заедно с пляскането на ангелските криле, Адам и Ева заплакаха и Адам каза на ангелите, които не виждаха: 3. „О, духове, които слугувате на Бога, погледнете мен и естеството ми, неспособно да ви вижда! Когато бях в предишното си сияйно състояние, аз ви виждах, пеех хваления като вас и сърцето ми беше много над вашите. 4. Сега след като съгреших, сияйното естество вече не е мое и аз изпаднах в това нещастно състояние. Стана така, че не мога да ви виждам и вие не можете да ми служите както преди защото плътта ми е животинска. 5. Все пак, о, Божии ангели, молете Бог заедно с мен да ме възстанови такъв, какъвто бях преди. Да ме спаси от мизерията и да махне от мен смъртната присъда, която ми наложи когато се разбунтувах срещу Него.” 6. Щом ангелите чуха тези думи, изпитаха голяма болка и проклеха сатана, който измами Адам за да попадне от градината в мизерията, от живота в смъртта, от мир в неприятности, от радостта в чужда земя. 7. Ангелите казаха на Адам: “Ти се подчини на сатана и пренебрегна Словото на Бога, което те създаде; повярва, че сатана ще изпълни всичко, което ти е обещал. 8. Сега, о, Адаме трябва да знаеш какво ни се случи преди неговото падение. 9. Той събра множествата си и ги измами като им обеща да им даде велико царство и божествена природа. Даде и други обещания. 10. Те повярваха, че това, което им обеща е истина, предадоха му се и отхвърлиха Божията слава. 11. Той поиска и от нас да му се подчиним и да приемем празните му обещания. Ние не приехме съветите му и не се подчинихме. 12. Тогава, след като се бори дръзко с Бога, се присъедини към множествата си и ни обяви война. И ако Божията сила не беше с нас, нямаше да имаме надмощие и да го изхвърлим от небето. 13. Когато отпадна от нас, в небесата настана голяма радост. Защото ако беше останал, на небето нямаше да има място за нито един ангел. 14. По Божията милост обаче, той беше изгонен от нас в тъмната земя защото сам се беше превърнал в тъмнина, в работник на неправдата. 15. И той продължи, о, Адаме да воюва срещу теб докато те измами и ти беше изгонен от градината в чужда земя. В нея те нападнаха всички тези изпитания. Смъртта, която Бог му даде, беше дадена и на теб. О, Адаме ти му се подчини и се възпротиви на Бога.” 16. Всички ангели се зарадваха и хвалиха Бога. Помолиха Го да не унищожава и този път Адам защото е поискал да влезе в градината, а да има търпение докато се изпълни обещаното и да му помага в този свят, докато бъде освободен от ръцете на сатана.

Глава LVI

Главата на Божията утеха.

1. Тогава дойде Божието Слово и каза на Адам: 2. “О, Адаме, погледни градината на радостта и земята на изпитанията, виж, градината е пълна с ангели а ти си сам със сатана на тази земя защото му се покори. 3. Ако все още Ми се подчиняваше и беше опазил Словото Ми, щеше да бъдеш в Моята градина с Моите ангели. 4. Когато обаче вие съгрешихте и се подчинихте на сатана, станяхте негови гости сред ангелите му, които са изпълнени със зло. Вие дойдохте в тази земя, която ви донесе само тръни и магарешки бодили. 5. О, Адаме, помоли този, който ви измами, да ви даде божествена природа или да ви сътвори градина както Аз направих; или да ви изпълни със същото сияйно естество, което Аз ви дадох. 6. Помоли Го да ти даде тяло като това, което Аз ти създадох или да ти даде почивен ден както Аз ти дадох; да създаде в теб благоразумна душа както Аз я създадох; да те заведе от тук в друга земя както Аз те заведох. О,

Адаме, той не би могъл да изпълни дори едно от нещата, за които ти говорих. 7. Признай сега Моята благосклонност, Моята милост към теб, Моето създание. Ето, аз не ти отмъщавам за престъплението ти към Мен. В милостта Си към теб ти обещах, че на края на 5500 дни ще дойда и ще те спася.” 8. Тогава Бог пак каза на Адам и Ева: “Станете и слезте от това място преди херувимът с пламтящия меч да ви е унищожил.” 9. Сърцето на Адам се беше успокоило от думите на Бога и се покланяше пред Него. 10. Бог заповяда на ангелите си да придружат Адам и Ева до пещерата, за да дойде радост на мястото на страха, който изпитваха. 11. Ангелите взеха Адам и Ева от планината до градината и ги изпратиха с псалми и песни до пещерата. Там ангелите започнаха да ги успокояват и да им дават сила. После се върнаха в небето при Създателя си, който ги беше изпратил. 12. След като си тръгнаха, сатана дойде срамежливо, застана на входа на пещерата, повика Адам и му каза: “О, Адаме, остави ме да ти говоря.” 13. Адам излезе от пещерата, мислейки че е дошъл някой Божи ангел за да му даде добър съвет.

Глава LVII

“Затова паднах...”

1. Навън обаче Адам видя отвратителния му вид, уплаши се от него и му каза: “Кой си ти?” 2. Сатана му отговори: “Аз съм този, който се скри в змията, който говори на Ева и я примамваше докато ми се подчини. Аз я изпратих, мамейки я с думи за да те излъже и да ядете двамата от плода на дървото, отхвърляйки заповедта на Бога.” 3. Когато Адам чу тези думи му отговори: “Можеш ли да направиш градина за мен като Господ? Можеш ли да ме облечеш със същата сияйна същност, с която Бог ме облече? 4. Къде е божествената природа, която обеща да ми дадеш? Къде е мъдрото ти говорене, с което дойде първия път при нас в градината?” 5. Сатана каза на Адам: “Мислиш ли, че като съм обещал нещо наистина мога да го дам и да изпълня думата си? Разбери, че не мога. Защото аз самият никога не съм смятал да удържа обещанията си. 6. Затова паднах и накарах и теб да паднеш. Така и всеки друг, който приема съветите ми ще падне. 7. Сега, о, Адаме, тъй като си паднал, ти си под мое управление и аз съм твой цар. Така е защото ми се подчини и съгреши срещу Бога. Няма да има освобождение от ръката ми до деня, обещан ти от твоя Бог.” 8. После каза още: “Тъй като не знаеш кой е деня, за който се уговорихте с твоя Бог, нито часа, в който ще бъдеш освободен, ще умножим войната и убийствата срещу теб и потомците ти. 9. Това е нашето желание и огромно удоволствие – да не оставим нито един човешки син да наследи нашите места в небето. 10. Ето защо, Адаме, домът ти гори и ние няма да спрем да вършим зло ден и нощ. Аз, Адаме, ще те нападам когато влизаш в пещерата за да живееш в нея.” 11. Когато Адам чу тези думи той плака, тъгува и каза на Ева: “Чуй какво каза: че няма да изпълни нищо, което ни е обещал в градината. Наистина ли тогава ще ни бъде цар? 12. Ние ще молим Бог, нашия създател, да ни освободи от ръцете му.”

Глава LVIII

“За залеза на слънцето на 53-ия ден...”

1. Адам и Ева простряха ръце към Бога, молейки се и умолявайки Го да изгони сатана далеч от тях за да не им вреди и да не ги насилва да се откажат от Бога. 2. Тогава Бог изпрати при тях ангела Си, който изгони сатана. Това се случи по залез слънце на 53-ия ден след като бяха напуснали градината. 3. Адам и Ева отидоха в пещерата, застанаха вътре и се помолиха на Бога с наведени глави. 4. Преди това Адам каза на Ева: “Ето, ти видя какво изкушение ни сполетя в тази земя. Ела, нека се изправим и да се помолим на Бог да ни прости извършените грехове; и нека не излизаме навън преди края на деня, който е след четиридесетия. Ако умрем, Той ще ни спаси.” 5. Тогава Адам и Ева станаха и заедно молиха настоятелно Бога. 6. Така те продължиха да се молят в пещерата; не излизаха навън ден и нощ и молитвите им излизаха като огън от устните им.

Глава LIX

Осмото появяване на сатана при Адам и Ева.

1. Сатана, който мрази всяко добро, не им разреши да завършат молитвите си. Той извика множествата си и всички дойдоха. Каза им: “Тъй като Адам и Ева, които ние измамиме, се съгласиха заедно да молят Бога ден и нощ да ги освободи, тъй като няма да излязат от пещерата до 40 ден, 2. и тъй като ще продължават да се молят заедно да бъдат свободни от ръцете ни и да се върнат в предишното си състояние, трябва да решим какво ще правим с тях.” Множествата отговориха: “Твоя е силата, господарю, да направиш каквото възнамеряваш.” 3. Тогава сатана, велик във всяко зло, взе множествата си, отиде при пещерата в тридесетата нощ и би Адам и Ева докато ги остави като мъртви на земята. 4. Тогава при Адам и Ева дойде Словото на Бога, което ги избави от страданието и Бог каза на Адам: “Бъди силен и не се страхувай от този, който току що беше при теб.” 5. Но Адам плачеше и каза: “Къде беше Ти, о, Боже мой, когато ме наказаха с такива удари и страданието сполетя мен и Ева, Твоите творения?” 6. Бог му каза: “О, Адаме, виж, той е господар на всичко, което ти извърши; този, който каза, че ще ти донесе божественост. Къде е любовта му за теб? Къде са обещаните от него дарове? 7. Дали ще му хареса поне веднъж да дойде при вас за да ви успокои, да ви даде сила, да се зарадва заедно с вас или да изпрати множествата си да ви защитят? Ти му се подчини и се предаде на съветите му; последва заповедите му и престъпи Моите.” 8. Тогава Адам заплака и каза: “О, Господи, тъй като малко съгреших а Ти в отговор ме наказва жестоко, моля Те освободи ме от ръцете му; или имай милост и вземи душата ми сега в тази чужда земя.” 9. Бог каза на Адам: “Ако само виждаше нещата по този начин и се молеше така преди да съгрешиш! Тогава щеше да имаш почивка от нещастията, които ти се струпаха сега.” 10. Бог беше търпелив с Адам и с Ева ги остави в пещерата докато се изпълнят 40 дни. 11. Силата и плътта им бяха повяхнали от пост и молитва, от глад и жажда. Не бяха се хранили и не бяха пили нищо след като бяха напуснали градината; функциите на телата им все още не бяха установени. От глад нямаха сила да продължат да се молят до края на 41 ден. Паднаха на земята в пещерата; това, което все още се изплъзваше от устните им, бяха хваления.

Глава LX

Дяволът се появява като възрастен човек. Предлага “място за почивка”.

1. На 89-ия ден сатана дойде в пещерата облечен в дрехи от светлина и опасан със светец колан. 2. В ръката му имаше жезъл от светлина и изглеждаше величествен. Лицето му беше мило и говореше приятно. 3. Беше се преобразил за да измами Адам и Ева и да ги накара да излязат от пещерата преди да са изтекли 40 дни. 4. Той си каза: “Когато изтекат 40 дни на пост и молитва Бог ще ги възстанови в предишното им състояние; но ако всъщност не направи това, Той все още ще бъде благосклонен към тях. Дори да не се смили над тях пак ще им даде нещо от градината за да ги утеши както направи два пъти преди това.” 5. Сатана се приближи до пещерата в този красив вид и каза: 6. „О, Адаме, изправете се с Ева, елате с мен да отидем в една добра земя и не се страхувайте. Аз също като вас съм плът и кости и бях първото творение на Бога. 7. Случи се така, че когато ме направи, ме постави в една градина на север, на края на света. 8. Каза ми: “Стой тук!” Аз останах там според словото му, иначе бих престъпил заповедта Му. 9. Приспа ме и извади теб от мен; но не те остави при мен. 10. Бог те взе в Божествената Си земя и те постави в една градина на изток. 11. Аз се тревожех за теб защото Бог те извади от мен и не те остави с мен. 12. Но Бог ми каза: “Не се тревожи за Адам, който взех от теб; нищо лошо няма да му се случи. 13. Сега извадих от него помощник* за него и така го зарадвах.” 14. Сатана каза: “Не знаех нищо за теб в пещерата; не знаех за изпитанията, които са те сполетели докато Бог не ми каза: “Ето, Адам, когото взех от теб съгреси; също и Ева, която взех от него. Аз ги изгоних от градината и тъй като съгресиха срещу Мен и се подчиниха на сатана ги оставих да живеят в беди и нещастия. Оттогава, ето, страдат вече 80 дни.” 15. Тогава Бог ми каза: “Стани, иди при тях и ги вземи със себе си за да не страдат когато сатана идва при тях да ги измъчва. Сега страдат много и лежат омаломощени от глад.” 16. Освен това ми каза: “Когато ги прибереш при себе си, дай им да ядат от плодовете на дървото на живота и да пият от водата на мира. Облечи ги в дрехи от светлина и възстанови предишното им състояние на благодат; не ги оставяй в мизерия защото произлизат от теб. Не тъгувай за тях, нито се разкайвай за това, което ги е сполетяло. 17. Когато чух това, ми дожаля за вас. Сърцето ми не можеше да понесе всичко това заради теб, о, дете мое. 18. Когато чух, Адаме, името на сатана, се уплаших и си казах, че няма да изляза защото той може и мен да улови в капан както е направил с децата ми Адам и Ева. 19. Аз казах: “О, Боже, когато отивам при децата си, сатана ще ме срещне по пътя и ще воюва срещу мен както прави срещу тях.” 20. Тогава Бог ми каза: “Когато го срещнеш, удари го с жезъла, който е в ръката ти и не се плаши от него защото ти си в позидигнато положение и няма да може да вземе надмощие над теб.” 21. Тогава казах: “О, мой Господи, стар съм и не мога да отида. Изпрати ангелите Си да ги доведат.” 22. Но Бог ми каза: “Ангелите не приличат на хора и няма да се съгласят да тръгнат с тях. Избрах теб, защото са твое потомство и са като теб. Ще послушат това, което ти им кажеш.” 23. После Бог ми каза: “Ако нямаш достатъчно сила да вървиш ще изпратя облак за да те носи и да те остави долу пред входа на пещерата им. Облакът ще те остави и ще се върне. 24. Ако дойдат с теб ще изпратя отново облак да ви носи.” 25. Тогава заповяда на един облак, който ме понесе, донесе ме при вас и се върна. 26. Сега, о, Адам и Ева, деца мои, вижте моите сиви старчески коси и немощното ми състояние защото дойдох от далеч. Елате с мен на мястото за почивка.” 27. Той се разплака и разхълца пред тях; сълзите му се лееха като вода върху земята. 28. Когато Адам и Ева повдигнаха очи, видяха брадата му, чуха милите му думи и сърцата им омекнаха. Подчиниха му се защото му повярваха. 29. Помислиха, че наистина са негово потомство когато видяха, че лицето му е като техните. Затова му повярваха.

*Съществуването на две думи – “helpmeet” и “helpmate”, означаващи едно и също нещо, е комедия от грешки. Бог обещава на Адам (Кинг Джеймс версия на

Библията) подобаващо спасение (помощ, помощник). През 17 век двете думи – “help” (спасение) и “meet” (подобавашо) в този текст са записани грешно като една дума, отнасяща се за Ева и “helpmeet” (помощник) е започнала да означава “съпруга”. През 18 век при несполучлив опит да се определи значението на думата е прието да се пише “helpmate”. Днес двете думи са равностойни като се използват и двата правописа.

Част 8

Глава LXI

Те последваха сатана.

1. Тогава той хвана Адам и Ева за ръце и ги изведе от пещерата. 2. Тъкмо бяха излезли, когато Бог разбра, че сатана е победил Адам и Ева и ги е извел навън преди да минат 40 дена, за да ги заведе на отдалечено място и да ги унищожи. 3. Словото на Бога дойде отново, прокле сатана и го изгони. 4. Бог започна да говори на Адам и Ева: “Защо излязохте от пещерата?” 5. Адам каза: “Създал ли си човек преди нас? Защото когато бяхме в пещерата изведнъж се появи приятелски настроен стар човек, който ни каза: “Аз съм изпратен от Бога и идвам да ви заведе на място за почивка.” 6. Ние повярвахме, о, Боже, че е Твой пратеник и тръгнахме с него, независимо че не знаехме къде ще отидем.” 7. Тогава Бог каза на Адам: “Ето, той е баща на злото и ви изведе и от градината на насладите. Когато видя, че с Ева се съгласихте единодушно да постите, да се молите и да не излизате от пещерата преди края на 40-ия ден, сатана пожела да провали намерението ви и да разруши споразумението ви; да отсече цялата ви надежда и да ви изгони някъде, където ще може да ви унищожи. 8. Нямаше да може да ви стори нищо, освен ако не се представи като човек, каквито сте и вие. 9. Затова когато дойде, лицето му беше като вашите и ви показваше различни неща за да ви убеди, че всичко е истина. 10. Понеже съм милостив и благосклонен към вас, не му разреших да ви погуби. Вместо това го изгоних далеч от вас. 11. Затова сега, о, Адаме, вземи Ева, върнете се в пещерата си и останете там до сутринта на 41 ден. Когато излезете, идете към източната врата на градината.” 12. Адам и Ева се поклониха на Бог като Го хвалеха и благословяха за освобождението, което им донесе. Върнаха се в пещерата. Всичко това се случи вечерта на 39 ден. 13. Те стояха и страстно се молеха Бог да им даде сила защото бяха отслабнали от глада, молитвите и жаждата. Въпреки това останаха будни и се молиха цяла нощ. 14. Тогава Адам каза на Ева: “Стани да отидем до източната страна както ни каза Бог.” 15. Казаха ежедневните си молитви както бяха свикнали, излязоха от пещерата и отидоха до източната врата на градината. 16. Адам и Ева се молиха и призоваваха Бог да им даде сили и да им изпрати нещо, с което да задоволят глада си. 17. Когато свършиха, бяха много слаби за да се движат. 18. Тогава дойде Словото на Бога и им каза: “О, Адаме, станете и донесете тук двете смокини.” 19. Адам и Ева се изправиха и се приближиха до пещерата.

Глава LXII

Двете дървета.

1. Но злият сатана им завиждаше заради утехата, която Бог им беше дал. 2. Изпревари ги, отиде в пещерата, взе двете смокини и ги скри отвън за да не ги намерят. След това имаше намерение да ги убие. 3. Благодарение на божията милост, още щом смокините се оказаха в земята, Бог осуети намеренията на сатана и ги превърна в две плодни дървета, които засенчваха пещерата. Сатана ги беше заровил на източната страна. 4. Щом дръвчетата пораснаха и се покриха с плодове, сатана се огорчи, натъжи и каза: “По-добре да бях оставил двете смокини където си бяха защото ето, те се превърнаха в две плодни дървета, от които Адам ще може да се храни цял живот. Всъщност, аз възнамерявах да ги заровя, да ги унищожа и да ги скрия завинаги. 5. Обаче Бог преобърна намеренията ми и този свещен плод няма да загине. Той разкри това, което исках да извърша срещу слугите Му и го осуети.” 6. Сатана си отиде засрамен защото не беше премислил добре плановете си.

Глава LXIII

Първа радост от дърветата.

1. Щом Адам и Ева приближиха пещерата, видяха двете смокинови дървета покрити с плод. 2. Адам каза на Ева: “Струва ми се, че сме минали по грешен път. Кога пораснаха тези дървета тук? Мисля, че врагът иска да ни насочи в грешна посока. Смяташ ли, че наблизко има друга пещера?” 3. Все пак, нека влезем вътре и да вземем двете смокини защото това е пещерата, в която живеем. Ако обаче не ги намерим значи това не е нашата пещера.” 5. Тогава Адам каза на Ева: “Нима сме отишли в друга пещера?” Ева каза: “Ако питаш мен, не знам.” 6. Тогава се изправи и се помоли на Бога: “О, Боже, Ти ни заповяда да се върнем в пещерата, да вземем двете смокини и да дойдем пак при Теб. 7. Ние обаче не ги намерихме. О, Боже, Ти ли ги взе и посади тези две дървета или ние сме се заблудили? А може би врагът ни е измамил? Ако искаш, о, Боже, открий ни тайната на двете дървета и двете смокини.” 8. Тогава при Адам дойде Божието Слово и му каза: “О, Адаме, когато те изпратих да донесеш смокините, сатана ви изпревари при пещерата, взе ги и ги зарови навън на изток от нея като мислеше да ги унищожи. 9. Не от само себе си тези дървета изведнъж пораснаха. Бях милостив към тях и им заповядах да израснат. Те ще станат големи дървета и клоните им ще ви правят сянка за да си почивате. Направих това за да видите силата ми и чудесните ми дела. 10. Също така за да ви покажа колко е долен сатана и зли делата му. Откакто сте излезли от градината, не е спрял нито за ден да върши злините си. Но аз не съм му дал власт над вас.” 11. И Бог каза: “От сега нататък, Адаме, радвайте се на дърветата; почивайте си под тях когато се чувствате отпаднали. Не яжте обаче от плодовете им и не се приближавайте до тях.” 12. Адам заплака и каза: “О, Боже, моля Те ако знаеш, че в дърветата се крие смърт или друго зло както беше в началото, изкорени ги и ги махни далеч от пещерата. Остави ни да умрем от горещина, глад и жажда. 14. Защото познаваш чудесните си дела. О, Боже, знаеш, че са велики и че чрез силата Си можеш от едно нещо да направиш друго без да е пожелал някой. Защото мощта ти може да накара скалите да станат дървета и обратно.”

Глава LXIV

Адам и Ева ядат първата земна храна.

1. Тогава Бог погледна Адам и Ева и видя силата на ума му, издръжливостта му на глад, жажда и горещина. Той превърна двете смокинови дървета отново в две смокини както беше отначало и каза на Адам и Ева: “Всеки от вас да си вземе по една смокиня.” Те направиха както Бог им заповяда. 2. Той им каза: “Сега трябва да влезете в пещерата и да ги изядете за да задоволите глада си; иначе ще умрете.” 3. Адам и Ева влязоха в пещерата когато слънцето залязваше и се молиха докато то се скри. 4. Тогава седнаха да ядат. Не знаеха обаче как да се хранят защото не бяха свикнали със земната храна. Страхуваха се, че ако ядат ще им стане тежко на стомаха, плътта им ще се промени и сърцата им ще заобичат земна храна. 5. Докато седяха така, Бог, изпълнен с милост, изпрати ангела Си за да не загинат от глад и жажда. 6. Той им каза: “Бог ви обясни, че нямате сила да постите до смърт; Сега плътта ви е животинска и не може да съществува без храна и вода.” 7. Тогава Адам и Ева взеха плодовете и започнаха да се хранят. Бог обаче беше сложил в тях уханна смес от хляб и кръв. 8. Ангелът си отиде от тях. Те ядоха докато се наситят. Тогава оставиха на страна останалото. С Божията сила смокините отново станаха цели защото Бог ги беше благословил. 9. След това Адам и Ева станаха и се молиха с радостни сърца и подновена сила. Радваха се и хвалеха цяла нощ. Беше края на 83-ия ден.

Глава LXV

Адам и Ева придобиват храносмилателни органи. Последната им надежда да се върнат в градината е загубена.

1. Когато настъпи ден те станаха, помолиха се както бяха свикнали и излязоха от пещерата. 2. Бяха се разболяли обаче от храната защото не бяха свикнали с нея. Затова се върнаха вътре като си говореха: 3. „Какво ни причини храната та се чувстваме толкова зле? Толкова сме нещастни, че ще умрем! Щеше да бъде по-добре ако бяхме умряли, запазвайки телата си чисти, вместо да ядем и да ги оскверним с храна.” 4. Тогава Адам каза на Ева: “Болката не дойде при нас в градината; там не сме яли такава лоша храна. Мислиш ли, о, Ева, че Бог ще ни разболее чрез храната, която изядохме, че нашите вътрешности ще излязат; или Бог има намерение да ни убие с тази болест преди да изпълни обещанието си към нас?” 5. Тогава Адам започна да умолява Бога: “О, Господи, нека да не загинем заради храната, която ядохме. О, Господи, не ни наказвай. Отнеси се с нас според голямата си милост и не ни отхвърляй до деня, който си ни обещал.” 6. Тогава Бог погледна и приспособи телата им така, че да могат да ядат храната и да не загиват. 7. Адам и Ева натъжени се върнаха в пещерата и плакаха заради промяната на телата си. От този момент двамата разбраха, че са променени и цялата им надежда да се върнат в градината пропадна. 8. Затова сега телата им имаха други функции. Всяка плът, която има нужда от храна и течности за да съществува, няма място в градината. 9. Тогава Адам каза на Ева: “Ето, сега загубихме надежда и вяра, че ще влезем в градината. Доскоро принадлежахме към обитателите ѝ; от сега нататък сме прах от земята и жители на земята. Няма да се върнем в градината до деня, в който Бог ни обеща да ни спаси и да ни върне там.” 10. Помолиха се Бог да има милост към тях. Умовете им се успокоиха, сърцата им бяха съкрушени и копнежът им беше охладен. Те бяха като чужденци на земята. Адам и Ева прекараха нощта в пещерата и спаха тежко защото се бяха нахранили.

Глава LXVI

Адам работи за първи ден.

1. Когато настъпи утрото на следващия ден Адам и Ева се молиха и Адам каза: “Ето, поискахме храна и Бог ни даде. Сега нека Му поискаме и вода.” 2. Станаха и отидоха до брега на водния поток, който беше до южната граница на градината, от която преди това бяха откъснати. Стояха на брега и се молеха Бог да им заповяда да пият вода. 3. Божието Слово дойде при Адам И му каза: “О, Адаме, тялото ти стана животинско и вече има нужда от вода. Пийте с Ева и благодарете.” 4. Адам и Ева слязоха до потока и пиха докато телата им се освежиха. После хвалиха Бога и се върнаха в пещерата. Това се случи в края на 83-ия ден. 5. На 84-ия ден взеха двете смокини заедно с листата и ги закачиха в пещерата за да им бъдат знак и благословение от Бога. Поставиха ги там за да могат и потомците им, ако влязат, да видят чудесните неща, които Бог извърши за тях. 6. Тогава отново излязоха и помолиха Бог да им посочи храна, с която да нахранят телата си. 7. Словото на Бога дойде и каза: “О, Адаме, слез на запад от пещерата, стигни до земята с черната почва и там ще намериш храна” 8. Адам се подчини на Словото, взе Ева, отиде в посочената земя и намери узряло жито*, растящо на класове. Намери и смокини, и се зарадва много. 9. Тогава отново дойде Божието Слово и каза: “Вземи от житото и си направете сами хляб за да се нахраните.” И Бог даде на Адам мъдрост как от зърната да направи хляб. 10. Адам изпълни всичко и накрая се умори и отпадна. Тогава се върна в пещерата. Беше радостен, че е научил как се прави хляб.

*В книгата понятията “зърно” и “жито” са взаимозаменяеми. Споменаването е използвано може би за да се посочи вид древно семе, приличащо на египетско зърно познато като “Дурра”. Това е семе, което прилича на широко разпространеното в сухите области на Египет зърно.

Глава LXVII

“Тогава сатана отклони Адам и Ева по грешен път.”

1. Когато Адам и Ева слязоха в земята на черната кал и се приближиха към житото, което Бог им показа, те видяха, че то е готово и узряло за жетва. Нямаха обаче сърп за да го ожънат. Тъй като разчитаха само на себе си, започнаха да скубят с ръце житото и така събраха всичко. 2. Струпаха го на куп и уморени от горещина и жажда отидоха на сянка под едно дърво където ветрецът ги приспа. 3. Сатана видя Адам и Ева и това, което бяха направили. Повика множествата си и им каза: “Откакто Бог показа на Адам и Ева всичко за житото а също и как да укрепят телата си, ето те направиха голям куп и, уморени от тежкия труд, сега спят. Елате, нека подпалим купчината жито и да я изгорим. Да вземем също бутилката с вода, която е при тях и да я изпразним. Така няма да намерят нищо за пиене и ще загинат от глад и жажда. 4. Когато се събудят и решат да се върнат в пещерата, ще ги настигнем по пътя и ще ги отклоним. Така ще умрат от жажда и глад; тогава може би ще се отрекат от Бога, той ще ги убие и ние ще се освободим от тях”. 5. Така сатана и множествата му подпалиха и изгориха житото. 6. Обаче от горещината на пламъците Адам и Ева се събудиха и видяха горящото жито.

Ведрото до тях беше празно. 7. Заплакаха и се върнаха в пещерата. Когато се качваха към планината, сатана и множествата му ги срещнаха като ангели, хвалещи Бога. 9. Тогава сатана каза на Адам: “О, Адаме, защо си толкова измъчен от глад и жажда? Струва ми се, че сатана е изгорил житото.” И Адам каза: “Да” 10. Сатана му каза: “Върни се с нас. Ние сме Божи ангели. Той ни изпрати за да ви покажем друго по-добро поле с жито. До него има извор с хубава вода и много дървета. Там ще живеете. Ще обработвате полето за по-добра реколта от тази, която сатана пропиля.” 11. Адам помисли, че ангелът и множествата му са истински и се върна с тях. 12. Тогава сатана води Адам и Ева по неправилен път 8 дена докато и двамата паднаха като мъртви от глад, жажда и слабост. Тогава ги остави и избяга с множествата си.

Част 9

Глава LXVIII

Как разрушенията и бедите идват от сатана когато той е господар. Адам и Ева установяват обичай да се покланят.

1. Тогава Бог видя Адам и Ева и какво ги сполетя от сатана, който искаше да ги погуби. Бог изпрати Словото Си и издигна Адам и Ева от състоянието на смърт. 3. Тогава Адам каза: “О, Боже, Ти изгори и ни отне зърното, което ни беше дал и изпразни ведрото с вода. После прати ангелите си, които ни заблудиха и ние изгубихме пътя. Нима ще ни погубиш? Ако това е от Теб, о , Боже, вземи душите ни, но не ни наказвай.” 4. Бог каза на Адам: “Не съм подпалил житото и не съм изливал водата. Не съм изпращал ангелите си за да ви отклонят от верния път. 5. Това стори сатана, вашият господар, този, на когото се подчинихте. В същото време оставихте настрана заповедите ми. Той изгори житото, изля водата и ви заведе по грешен път. Всички обещания, които ви даде, бяха измама и лъжа. 6. Сега Адаме, ще признаеш добрите дела, които извърших за теб.” 7. Бог каза на ангелите Си да вземат Адам и Ева и да ги занесат до житното поле, което намериха в началото, заедно с ведрото пълно с вода. 8. Там видяха дърво и намериха по клоните му твърда манна. Адам И Ева се възхитиха на Божията Сила. Ангелите им заповядаха да ядат от манната когато са гладни. 9. Бог прокле сатана и му забрани да унищожава житното поле. 10. Адам и Ева взеха жито и принесоха жертва на планината, където за първи път принесоха в жертва кръвта си. 11. Направиха това отново на олтара, който бяха построили. Застанаха и се молиха, умоляваха Бога: “О, Боже, когато бяхме в градината нашите хваления стигаха до Теб както тези жертви, а нашата невинност се издигаше като тамян. Сега, о, Боже, приеми жертвата ни и не ни отхвърляй, лишени от милостта Ти. 12. Тогава Бог каза на Адам и Ева: “Тъй като жертвахте това пред Мен, Аз ще го направя Моя плът когато сляза на земята за да ви спася. Ще направя така, че тази жертва да бъде принасяна дълго на олтара за опрощаване и милост за тези, които участват в нея.” 13. Бог изпрати светъл огън върху жертвата на Адам и Ева и я изпълни с блясък, милост и светлина. И Светият Дух слезе върху жертвата. 14. Бог заповяда на един ангел да вземе огнени езици и с тях като с лъжици да даде на Адам и Ева дар. Ангелът направи това, което му заповяда Бог. 15. Душите на Адам и Ева бяха просветлени, а сърцата им – изпълнени с радост, щастие и хваления към Бога. 16. И Бог каза: “Така да правиш и да ти стане навик когато огорчения и мъки ви сполетят. Обаче освобождението и влизането в градината няма да

дойдат преди определените между Мен и вас дни да се изпълнят. Ако не беше така щях от милост и съчувствие към вас да ви върна в градината Си и да съм отново благосклонен към вас заради жертвата ви в Мое име.” 17. Адам се зарадва при тези думи, двамата с Ева се поклониха пред олтара, където бяха коленичили и се върнаха в пещерата на съкровищата. 18. Това се случи в края на 12-ия ден след 80-ия ден от излизането им от градината. 19. Те се молиха цяла нощ и излязоха от пещерата. 20. Адам каза с радост в сърцето заради жертвата си пред Бога, която Той прие: “Нека правим това три пъти всяка седмица през целия си живот на четвъртия ден, сряда, в деня на приготвянето, петък и в събота.” 21. Бог хареса това, което двамата решиха. 22. След това дойде Божието Слово и каза: “О, Адаме, вие определите предварително дните, в които страданията ще Ме сполетят, когато се превъплътят. Това са сряда и петък. 23. Колкото до първия ден, аз създадох всичко и издигнах небесата. Чрез възкресението Ми в този ден отново ще донеса радост и ще възвися тези, които вярват в Мен. О, Адаме, принасяй тази жертва през целия си живот.” 24. И Бог оттегли Словото Си от Адам. 25. Адам продължи да принася жертви три дена, всяка седмица, в продължение на седем седмици. После, в първия ден, който е 50-ия, Адам принесе жертва както обикновено и заедно с Ева дойдоха пред олтара както Бог им каза.

Глава LXIX

Дванадесето появяване на сатана при Адам и Ева в момента, в който Адам се моли над жертвата върху олтара. Сатана бие Адам.

1. Тогава сатана, който мрази всяко добро, завидя на Адам за жертвата му, чрез която той намери благосклонност в Бога. Той побърза, взе остър камък от железните камъни, появи се в образа на човек, отиде и застана до Адам и Ева. 2. Адам тъкмо принасяше жертва на олтара и беше започнал да се моли с протегнати ръце. 3. Сатана бързо промуши с камъка Адам от дясната страна и от раната потече кръв и вода. Адам падна като мъртъв върху олтара, а сатана избяга. 4. Тогава дойде Ева и пренесе Адам под олтара. Тя остана там, плачейки над него, докато поток от кръвта му заля жертвата. 5. Бог видя смъртта на Адам. Той изпрати Словото Си, възкреси го и му каза: “Изпълни приношението си защото то струва много и е свършено.” 6. Бог каза на Адам: “Така ще стане и с Мен на земята. Ще бъда прободен, кръв и вода ще изтекат от Мен и ще покрият тялото Ми. Това ще бъде истинската жертва и тя ще бъде сложена на олтара като свършеното жертвоприношение.” 7. Тогава Бог заповяда на Адам да завърши принасянето на жертвата. След това Адам се поклати пред Бога като Го хвалеше заради знака, който му показа. 8. Бог излекува Адам в един ден – 50-я, в края на седемте седмици. 9. Адам и Ева се върнаха от планината и отидоха в пещерата на съкровищата. Бяха изминали 140 дни от излизането им от градината. 10. Тази нощ те стояха и се молиха на Бога. На сутринта излязоха и отидоха на запад от пещерата където се намираше житото. Както обикновено си почиваха на сянка под дървото. 11. Докато бяха там, множество зверове ги наобиколиха. Това беше работа на сатана. Неговата лошотия го караше да води война срещу Адам чрез брака.

Глава LXX

Тринадесето появяване на сатана за да измами Адам и да го накара да се ожени за Ева.

1. След това сатана, който мрази всяко добро, заедно с още двама се превърнаха в ангели и така заприличаха на ангелите, които донесоха на Адам злато, тамян и смирна. 2. Докато Адам и Ева си почиваха под дървото, те минаха край тях и ги поздравиха с красиви думи, пълни с измама. 3. Когато Адам и Ева видяха любезното им изражение и чуха милото говорене, Адам се изправи, поздрави ги с добре дошли и ги заведе при Ева. Сърцето на Адам се радваше защото си мислеше, че това са същите ангели, които им донесоха злато, тамяна и смирна. 4. Когато дойдоха при него първия път му донесоха мир и радост с присъствието си, и с това, което донесоха. Адам мислеше, че идват втори път за да им донесат отново нещо, с което да се утешат. Затова ги прие с радост и общуваше с тях. 5. Тогава сатана, най-високият от тях, каза: “Радвай се, о, Адаме и бъди щастлив. Виж, Бог ни изпрати да ти кажем нещо.” 6. Адам каза: “Какво е то?” Сатана отговори: “Съвсем просто нещо. То е Словото на Бог; ще го приемеш ли от нас и ще направиш ли каквото кажем? Ако не сте съгласни, ще се върнем при Бог и ще му кажем, че не желаете да слушате словото му.” 7. Сатана каза отново на Адам: “Не се страхувай и не трепери; не ни ли познаваш?” 8. Адам каза: “Не знам кои сте.” 9. Тогава сатана му каза: “Аз съм ангелът, който ви донесе злато и го остави в пещерата; другият ангел ви донесе тамян, а третият ви донесе смирна когато бяхте на върха на планината и после ви занесе в пещерата. 10. Бог обаче не изпрати днес другите ангели. Той ни каза: “Вие сте достатъчни.” 11. Когато Адам чу тези думи, той повярва и каза: “Говорете и кажете божие слово за да го приема.” 12. Сатана му каза: “Закълни се и ми обещавай, че ще го приемеш.” 13. “Не знам как да се закълна и обещавай”, каза Адам. 14. Сатана му каза: “Протегни ръката си и я сложи в моята.” 15. Адам протегна ръката си и я сложи в ръката на сатана. Тогава сатана му каза: “Сега кажи: Така както е истина, че Бог е жив, разумен и говори; че е поставил звездите в небето, създал е сушата от водите а мен от четирите елемента*, от прах и земя, така и аз няма да престъпя обещанието си, нито ще се откажа от думите си.” 16. И Адам се закле така. 17. Тогава сатана му каза: “Ето, мина малко време откакто излезе от градината и не си бил нито лош, нито зъл. Сега обаче, Бог ти казва да вземеш Ева, която произлезе от теб, и да се ожениш за нея за да носи децата ти, да те утешава и да прогони от теб болката и неприятностите; това не е трудно и няма нищо, което да те опозори.”

*Виж предишната бележка в глава XXXIV, която се отнася за “четири елемента”.

Глава LXXI

1. Когато Адам чу тези думи от сатана, той се натъжи много заради клетвата и обещанието си: “Да извърша ли прелюбодейство с моята плът и моите кости и да съгреша ли срещу себе си, та Бог да ме унищожи и да ме изтрие от лицето на земята? 2. Когато за първи път ядох от дървото, Той ме изгони от градината в тази чужда земя, лиши ме от сияйната ми същност и станах смъртен. Ако сега направя това, Той ще изкорени живота ми от земята, ще ме хвърли в ада и ще ме мъчи там дълго време. 3. Бог никога не е говорил такива думи, каквито ти ми каза; вие не сте Божии ангели и не сте пратени от Него. Вие сте дяволи, които идват при мен с фалшива външност на истински ангели. Далече от мен, вие прокълнати от Бога!” 4. Тогава тези дяволи избягаха и Адам и Ева станаха и се върнаха в пещерата на съкровищата. 5. Тогава Адам

каза на Ева: “Ако си видяла какво направих, не казвай на никого. Съгреших пред Бога като се заклях във великото Му име и поставих ръката си в ръката на сатана.” Тогава Ева се успокои, както ѝ каза Адам. 6. Адам стана, простря ръце към Бога, умолявайки Го със сълзи на очи да му прости. Адам остана така, молейки се 40 дни и нощи. Не пи и не яде нищо докато не падна на земята, изтощен от глад и жажда. 7. Тогава Бог изпрати Словото Си при Адам и му каза: “О, Адаме, защо се закле в името ми и защо склучи съюз със сатана?” 8. Адам плака и каза: “О, Боже, прости ми защото извърших това несъзнателно и повярвах, че това са Божии ангели.” 9. И Бог прости на Адам като му каза: “Пази се от дявола.” 10. И Той оттегли Словото Си от Адам. 11. Сърцето на Адам се успокои. Той взе Ева и излязоха от пещерата за да си приготвят храна. 12. От този ден Адам се бореше в мислите си защото не знаеше дали е правилно да се ожени за Ева. Страхуваше се, че ако го направи, Бог ще се разгневи. 13. Тогава Адам и Ева отидоха при реката от вода и седнаха на брега като хора, които се забавляват. 14. Сатана обаче, ревнуваше и планираше да ги унищожи.

Глава LXXII

Сърцето на Адам гори. Сатана се появява като хубави девици.

1. Тогава сатана и десетима от войнството му се преобрази в десет девици, каквито няма другаде по света. 2. Те излязоха от реката в присъствието на Адам и Ева и си говореха: “Елате, да видим лицата на Адам и Ева, които са земни хора. Колко са хубави и колко различно изглеждат от нас.” Те дойдоха при Адам и Ева и ги поздравиха. Стояха учудени срещу тях. 3. Адам и Ева също ги гледаха, чудеха се на хубостта им и казаха: “Нима има под нас друг свят, в който живеят толкова хубави създания? 4. Девичите казаха на Адам и Ева: “Да, разбира се, ние сме много.” 5. Тогава Адам им каза: “Как се размножавате?” 6. Те му отговориха: “Имаме съпрузи, които се ожениха за нас и ние носим техните деца. Те растат, на свой ред се женят и също имат деца. Така се увеличаваме. Ако ти не ни вярваш Адаме, ще ти покажем съпрузите и децата си.” 7. Те извикаха към реката сякаш за да повикат съпрузите и децата си и мъже и деца излязоха от реката. Всеки мъж застана до жена си заедно с децата си. 8. Когато Адам и Ева ги видяха, учудени онемяха. 9. Те казаха на Адам и Ева: “Виждате ли съпрузите и децата ни? Ти ще се ожениш за Ева също като нас и ще имате деца.” Това беше плана на сатана да измами Адам. 10. Той си помисли още: “Бог първо заповяда на Адам за дървото: “Не яж от него, иначе ще умреш.” Адам обаче яде и все пак Бог не го уби. Само постанови смъртта му както мъките и изпитанията, които ще траят докато напусне тялото си. 11. Сега ако го измамя да се ожени за Ева без разрешение на Бога, Той ще го убие.” 12. Затова сатана се появи по този начин пред Адам и Ева; възнамеряваше да го убие и да го заличи от лицето на земята. 13. Междувременно огънят на греха дойде върху Адам и той си помисли да извърши грях. Обаче се спря, страхувайки се, че ако последва съвета на сатана, Бог ще го убие. 14. Тогава Адам и Ева станаха и се молиха на Бога докато сатана и множествата му потънаха в реката. Така им показаха, че се връщат в собствения си свят. 15. Както обикновено, Адам и Ева се върнаха вечерта в пещерата на съкровищата. 16. Двамата застанаха и се молиха на Бога през нощта. Адам продължи да се моли, въпреки че беше объркан от мислите си за женитбата си с Ева. 17. Когато се появи светлината на утрото, Адам каза на Ева: “Стани да отидем до планината където ни донесоха златото и да се помолим на Бога.” 18. Ева каза: “За какво да се помолим?” 19. Той ѝ отговори: “Искам да помоля Господ да ми

обясни дали да се ожена за теб. Не искам да го направя без Негово разрешение защото ще ни погуби. Тези дяволи подмамиха сърцето ми да мисли за нещата, които ни показаха с греховното си появяване. 20. Тогава Ева каза: “Защо ще отиваме до планината? Нека по-добре да останем и да се молим в пещерата Бог да ни каже дали този съвет е добър.” 21. Тогава Адам започна да се моли: “О, Боже, знаеш, че съгрешихме срещу Теб и в този момент бяхме лишени от сияйното си естество; телата ни станаха животински и не могат без храна и вода, също както без животински желания. 22. Заповядай ни О, Боже, да не им се отдаваме без Твое разрешение, от страх, че ще ни унищожиш. Защото ако не ни позволиш ще бъдем безсилни, ще последваме съвета на сатана и Ти пак ще поискаш да ни убиеш. 23. Ако не, вземи душите ни и ни освободи от тази животинска похот. Ако не ни дадеш заповед за тези неща, отдели Ева от мен и ни остави далеч един от друг. 24. Но тогава, Боже, дяволите пак ще ни измамат, появявайки се в човешки облик; ще разбият сърцата ни и ще осквернят мислите ни един за друг. Дори и да не става въпрос за нашите взаимоотношения, ще се оскверним когато дяволите се появят при нас като хора.” Тук Адам свърши молитвата си.

Глава LXXIII

Сватбата на Адам и Ева.

1. Тогава Бог прецени, че думите на Адам са истина и той може да изчака заповедта Му относно съвета на сатана. 2. Бог одобри това, което Адам мислеше и в молитва беше изложил пред Него. Словото на Бога дойде при Адам и му каза: “О, Адаме, само ако беше имал такава предпазливост от самото начало, преди да дойдете от градината в тази земя!” 3. След това Бог изпрати ангелите Си, които бяха донесли златото, тамяна и смирната за да го осведомят за женитбата му с Ева. 4. Те казаха на Адам: “Вземи златото, дай го на Ева като сватбен подарък и обещавай да се ожениш за нея; тогава ѝ подари и малко тамян и смирна; след това бъдете една плът. 5. Адам се подчини на ангелите, взе златото и го постави в пазвата на дрехата ѝ. Обеща ѝ да се ожени за нея. 6. Тогава ангелите заповядаха на Адам и Ева да се молят 40 дни и нощи и когато мине това време, Адам да прави любов с жена си. От този момент това ще стане чисто и неосквернено действие. Така ще имат много деца и ще напълнят земята. 7. Адам и Ева чува думите на ангелите и те си тръгнаха. 8. Адам и Ева започнаха да постят и да се молят 40 дни. След това правиха любов. От напускането на градината бяха минали 123 дена – седем месеца и тринадесет дена. 9. Така войната на сатана с Адам не успя.

Глава LXXIV

Раждането на Каин и Лулува. Защо бяха наречени така?

1. Адам и Ева живееха на земята и работеха за да поддържат телата си в добро здраве. Това продължаваше и през деветте месеца на бременността на Ева. Така приближи времето за раждане. 2. Тогава тя каза на Адам: “Знаците, поставени в пещерата след като напуснахме градината показват, че мястото е чисто и ние отново ще се молим тук някога. Значи не е подходящо да родя вътре. Нека отидем до скалната

пещера, която се появи по заповед на Бога когато сатана хвърли по нас голяма скала. 3. Адам взе Ева и я заведе до пещерата. Тя беше преуморена когато дойде време да ражда. Адам се тревожеше защото Ева беше близо до смъртта и думите на Бога за нея се изпълниха.: “В страдания ще носиш децата си и в мъки ще раждаш.” 4. Когато той видя, че Ева е в беда, се помоли на Бог: “О, Господи, погледни ме с милостивите Си очи и я спаси.” 5. И Бог видя слугинята Си, освободи я, тя роди първия си син и неговата близначка. 6. Адам се зарадва на спасението, което получи Ева и на децата, които се родиха. Той й слугуваше в пещерата докато минаха 8 дена. Тогава нарекоха сина си Каин а дъщеря си Лулува. 7. “Каин” означаваше “който мрази” защото той мразеше сестра си и майчината си утроба още преди да излязат от нея. 8. “Лулува” означаваше “хубава” защото беше по-хубава от майка си. 9. Адам и Ева изчакаха докато децата навършат 40 дена и Адам каза: “Ще направим жертва заради децата.” 10. Ева каза: “Първо ще направим жертва за първородния син, по-късно ще принесем друга жертва заради дъщерята.”

Част 10

Глава LXXV

Семейството посещава отново пещерата на съкровищата. Раждането на Авел и Аклия.

1. Тогава Адам приготви жертва и двамата с Ева я занесоха заради децата на олтара, който бяха построили. 2. Адам принесе жертвата и помоли Бог да я приеме. 3. Бог я прие и изпрати огън от небето, който беше насочен към жертвата. Адам и синът му се приближиха, а Ева с дъщеря си остана настрана. 4. Адам беше щастлив да бъде със сина си близо до олтара. Адам и Ева изчакаха дъщеря им да навърши 80 дена, Адам приготви жертва и я даде на Ева. Отидоха при олтара, където Адам я принесе, молейки Господ да я приеме. 5. Бог прие жертвата на Адам и Ева. Тогава заедно с децата се приближиха и слязоха радостни от планината. 6. Върнаха се в пещерата на съкровищата за да могат децата да влязат и да бъдат благословени от символите, донесени от градината. 7. След като бяха благословени, те се прибраха в пещерата където се родиха децата им. 8. Преди Ева да принесе жертвата, Адам я беше завел при реката от вода; там се измиха след всички беди, които им се бяха случили. 9. Адам и Ева се връщаха всяка нощ в пещерата на съкровищата където се молеха и се чувстваха благословени. После се връщаха в тяхната пещера където се родиха децата. 10. Те правеха така докато децата се отбиха. След като спряха да сучат, Адам принесе жертва за душите им отделно другите жертви три пъти в седмицата. 11. Когато децата бяха отбити, Ева забременя отново; когато наближи времето, тя роди още един син и една дъщеря. Нареккоха сина Авел а дъщерята – Аклия. 12. След 40 дена Адам принесе жертва за сина а в края на 80-ия ден направи втора жертва за дъщеря си. Той се грижеше за тях както за Каин и Лулува. 13. Занесе ги в пещерата на съкровищата, където бяха благословени и се върнаха в другата пещера. След като се родиха тези деца, Ева престана да ражда.

Глава LXXVI

Каин започва да ревнува Авел заради сестрите си.

1. Децата растяха силни и високи. Каин обаче беше коравосърдечен и господстваше над брат си. 2. Брат му често принасяше жертви, а Каин оставаше и не отиваше с него. 3. Авел имаше кротко сърце и беше покорен на майка си и баща си. Той често ги подтикваше да правят жертвоприношения, защото самият той обичаше това. Дълго се молеше и постеше. 4. Тогава към Авел дойде знак. Тъй като беше ходил в пещерата на съкровищата и беше виждал златните пръчки, тамяна и смирната, той поиска от родителите си да му разкажат за тях: “От къде взехте всичко това?” 5. Тогава Адам му разказа какво ги беше сполетяло. Авел почувства дълбоко в сърцето си това, което баща му разказа. 6. Освен това баща му Адам му разказа за Божиите дела и за градината. След като чу всичко, Авел остана през цялата нощ в пещерата на съкровищата. 7. Същата нощ докато се молеше, се появи сатана, преобразен като човек и му каза: “Ти често подтикваш баща си да принася жертви, да пости и да се моли; затова ще те убия и ще изчезнеш от този свят.” 8. Авел се молеше на Бога и изгони сатана. Той не повярва на думите на дявола. През деня се появи ангел от Бога и му каза: “Не спирай да се молиш, да принасяш жертви и да постиш. Защото, ето, Бог прие молитвата ти. Не се страхувай от този, който се появи при теб през нощта и те прокле за смърт.” И ангелът си тръгна. 9. През деня Авел отиде при Адам и Ева и им каза за видението си. Когато чуха, те се натъжиха много, но не му казаха нищо за това, а го утешиха. 10. Сатана отиде през нощта при коравосърдечния Каин и му каза: “Тъй като Адам и Ева обичат много повече брат ти, те искат да го оженят за хубавата ти сестра Лулува. Теб пък, искат да оженят за грозната му сестра, защото те мразят. 11. Преди да са направили това, аз ти казвам, че трябва да убиеш брат си. Така сестра ти ще бъде твоя, а неговата ще бъде прогонена.” 12. После сатана си тръгна. Дяволът обаче остана скрит в сърцето на Каин и той често се стремеше да убие брат си.

Глава LXXVII

Каин, на 15 години и Авел на 12 растат разделени.

1. Когато Адам разбра, че големият брат мрази малкия, той се постара да смекчи сърцата им и каза на Каин: “О, сине мой, вземи от плодовете от посятото си и принеси жертва на Бога за да ти прости злината и греха.” 2. Той каза на Авел: “Вземи от това, което си посял и принеси жертва на Бога за да ти прости злината и греха ти.” 3. Тогава Авел се подчини на баща си, взе от посятото, приготви добра жертва и каза на баща си Адам: “Ела и ми покажи как да принесе жертвата.” 4. Те тръгнаха тримата с Ева и му показаха как да жертва дара си на олтара. След това стояха и се молеха Бог да го приеме. 5. Тогава Бог погледна Авел и прие жертвата. Беше по-удовлетворен от него, отколкото от жертвата заради доброто му сърце и чистото му тяло. Нямаше и следа от измама в него. 6. Когато слязоха от олтара и отидоха в пещерата където живееха, Авел, щастлив от това, че е принесъл жертва, я направи три пъти за една седмица по примера на баща си Адам. 7. Каин обаче не искаше да принася жертва, но заради баща си, който беше ядосан, принесе дар само веднъж. Той взе най-малката от овцете си и когато я принасяше очите му бяха постоянно върху нея. 8. Затова Бог не прие жертвата. Сърцето му беше пълно с мисли за убийство. 9. Тогава всички заживяха заедно в пещерата, в която Ева роди, докато Каин навърши 15 години, а Авел – 12.

Глава LXXVIII

Ревност обхваща Каин и създава неприятности в семейството. Как бе планирано първото убийство.

1. Тогава Адам каза на Ева: “Виж, децата пораснаха. Трябва да помислим да ги оженим. 2. Ева отговори: “Как да направим това?” 3. Адам ѝ каза: “Ще оженим сестрата на Авел за Каин а сестрата на Каин за Авел.” 4. Тогава Ева каза на Адам: “Не харесвам Каин защото е коравосърдечен, но нека остане с нас докато пожертваме нещо пред Бога в тяхно име.” 5. Адам не каза нищо повече. 6. В същото време сатана дойде при Каин и му каза: “Ето, Адам и Ева взеха решение да ви оженят. Съгласиха се да дадат сестра ти на Авел, а неговата – на теб. Ако приемеш съвета ми и ми се подчиниш, в сватбения ти ден ще ти дам красиви дрехи, злато и сребро в изобилие и моите роднини ще ти прислужват.” 8. Каин се зарадва и каза: “Къде са твоите роднини?” 9. Сатана отговори: “Те са в градината на север където веднъж имах намерение да заведа баща ти Адам. Той обаче не прие предложението ми. 10. Ако ти приемеш думите ми и дойдеш с мен след сватбата, ще си почиваш от мизерията, в която си сега; и ще се чувстваш по-добре от баща си Адам.” 11. При тези думи на сатана Каин отвори ушите си и се заслуша внимателно. 12. Той не остана на полето, а отиде при своята майка Ева. Започна да я бие, проклинаше я и ѝ каза: “Защо планирате да вземете сестра ми и да я ожените за брат ми? Да не би да съм умрял?” 13. Майка му го успокои и го изпрати отново на нивата. 14. Тогава дойде Адам и тя му разказа за Каин. 15. Адам се натъжи и не каза нищо. 16. На следващата сутрин Адам каза на сина си Каин: “Вземи от най-хубавите и млади овце и ги принеси на своя Бог. Аз ще говоря с брат ти да принесе жертва от семена. 17. И двамата се подчиниха на баща си и принесоха жертвите си на планината до олтара. 18. Каин обаче се държа надменно към брат си, избута го от олтара и не го остави да принесе дара си. Той обаче принесе собствената си жертва с гордо сърце, пълно с коварство. 19. Тогава Авел събра камъни и на тях принесе жертвата си със смирено сърце. 20. Каин стоеше до олтара и извика към Бог да приеме жертвата му. Бог обаче не я прие, нито изпрати огъня Си за да я погълне. 21. Каин продължаваше да стои до олтара, обхванат от лошо настроение и злоба. Гледаше към брат си Авел за да разбере дали Бог ще приеме жертвата му. 22. Авел се помоли Бог да я приеме. Тогава Божествен огън слезе и я погълна. Бог вдъхна сладката миризма защото Авел Го обичаше и се радваше. 23. Тъй като Бог го харесваше, изпрати един светъл ангел в образ на човек, който взе участие в жертвоприношението. Това утеши Авел и укрепи сърцето му. 24. Каин наблюдаваше всичко, което се случваше с брат му и беше много разгневен от това. 25. Тогава отвори устата си и похули Бога защото не беше приел жертвата му. 26. Бог му каза: “Защо си тъжен? Бъди праведен и ще приема жертвата ти.” 27. Бог каза това на Каин като упрек, защото го ненавиждаше заедно с жертвата му. 28. Каин се отдръпна от олтара, цветът на лицето му се измени и с мрачно лице отиде при баща си и майка си. Разказа им всичко, което му се беше случило. Адам се натъжи защото Бог не беше приел жертвата на Каин. 29. Авел слезе радостен и с щастливо сърце. Каза на баща си и на майка си как Бог беше приел жертвата му. Те се зарадваха и го целунаха. 30. Авел каза на баща си: “Тъй като Каин ме избута от олтара и не ми разреши да жертвам дара си върху него, аз направих друг и там принесох жертвата си.” 31. Като чу това Адам съжали много защото това беше първия олтар, направен от него, на който самият той принасяше жертвите си. 32. А Каин беше

толкова възмутен и ядосан, че отиде на полето, където сатана дойде при него и му каза: “Когато брат ти Авел потърси закрила от баща ви Адам тъй като ти го избута от олтара, двамата с майка ти го целуваха и се радваха за него повече отколкото за теб.” 33. Щом чу тези думи, Каин се изпълни с ярост и не каза на никого. Той очакваше момента, в който щеше да убие брат си. Заведе го в пещерата и му каза: 34. „О, братко, земята е толкова хубава и в нея има толкова красиви и приятни неща. Но братко, ти не си бил дори за един ден на полето за да изпиташ удоволствие от това. 35. Днес много бих желал да дойдеш с мен, да се забавляваш и да благословиш нивите и стадата ни защото си праведен и те обичам! Но ти си се отчуждил от мен!” 36. Авел се съгласи да отиде с брат си на полето. 37. Преди да тръгнат, Каин каза на Авел: “Почакай ме за да донеса тояга, защото има диви зверове.” 38. В своята невинност, Авел стоеше и чакаше брат си. Каин се върна и донесе тояга. 39. Двамата тръгнаха по пътя. Каин му говореше и го успокояваше, за да го накара да забрави за всичко.

Глава LXXIX

Злият план е доведен до трагичния си завършек. Каин е уплашен: “Да не съм пазач на брат си?” Седемте наказания. Мирът е разрушен.

1. Така те вървяха докато дойдоха до място, където нямаше овце; тогава Авел каза на Каин: “Виж, братко, вече се уморихме от вървене; не се виждат нито дървета, нито плодове, нито земни цъфтящи растения. Няма овце, нито каквото и да е друго, за които ми говори. Къде са овцете, които искаше да благословя?” 2. Тогава Каин му каза: “Ела и скоро ще видиш много красиви неща.; но върви пред мен докато те настигна.” 3. Така Авел се движеше отпред, Каин остана зад него. 4. Авел беше простодушен и нямаше измама в него; изобщо не си мислеше, че брат му може да го убие. 5. Тогава Каин го приближи, за да го успокои. После го настигна и го заудря с тоягата – удар след удар, докато го зашемети. 6. Когато Авел падна на земята и видя, че брат му възнамерява да го убие, му каза: “О, братко, смили се над мен. Заради гърдите, от които сме сукали, не ме удрай! Заради утробата, която ни е дала живот, не ме убивай с тоягата! Ако ще ме убиваш, вземи един от тези големи камъни и направо ме убий.” 7. Тогава Каин, коравосърдечният и жесток убиец, взе камък и удряше брат си докато мозъкът му изтече и той лежеше в собствената си кръв. 8. Каин не се разкая за това, което беше извършил. 9. Когато кръвта на праведния Авел падна върху земята, тя я изпи и потрепери сякаш искаше да унищожи Каин заради това. 10. Кръвта на Авел тайнствено извика към Бога за да отмъсти за убийството му. 11. Тогава Каин бързо започна да копае земята за да погребее брат си. Той се беше разтреперил от страха, който го нападна когато усети земята да трепери. 12. Хвърли брат си в рова, който беше изкопал и го зари с пръст. Земята обаче не искаше да приеме тялото и го изхвърли веднага. 13. Каин отново започна да копае земята и скри брат си в нея. Тя обаче отново го изхвърли; това се случи три пъти. 14. Калната земя изхвърли първия път тялото на Авел защото той не беше първото творение; втория път това се случи защото той беше праведен и добър, и беше убит без причина; земята не го прие за трети път за да остане като свидетелство срещу брат му.

15. Така земята се подигра на Каин, а Бог изпрати Словото Си. 16. Той беше гневен и недоволен от смъртта на Авел. Бог гърмеше от небето и светкавици излизаха от Него; Словото на Бога дойде от небето при Каин и му каза: “Къде е брат ти Авел?” 17. Каин отговори гордо и с груб глас: “Какво Господи? Да не би да съм пазач на брат

си?” 18. Бог каза на Каин: “Проклетата да е земята, която изпи кръвта на брат ти Авел. Що се отнася до теб, ти винаги ще трепериш от страх. Това ще е знак за този, който те намери, за да те убие.” 19. Каин се разплака заради думите на Бога и отговори: “О, Боже, който и да ме намери ще ме убие и ще бъда изтрит от земята.” 20. Бог каза: “Който те намери, няма да те убие.” Преди това Бог беше казал на Каин: “Ще наложа седем наказания на този, който убие Каин.” Бог попита Каин къде е брат му от милост, за да го накара да се покае. 21. Защото ако се беше покаял и беше казал: “О, Боже, прости греха ми и убийството на брат ми”, Бог щеше да му прости. 22. Освен това, Бог каза на Каин, че земята, изпила кръвта на брат, му ще бъде прокълната. Това беше също проява на милост към него защото той не прокълна Каин, а земята. Въпреки че не земята уби Авел и извърши този ужасен грях. 23. Нормално беше проклятието да падне върху убиеца, но Бог реши милостиво да не го знае и да не отхвърля Каин. 24. Когато Бог попита къде е брат му, Каин отговори: “Не знам.” Тогава Създателят му каза: “Треси се и трепери.” 25. Каин потрепери и се ужаси. Чрез този знак Бог го направи за пример пред цялото творение, защото бе убиец на брат си. Другата причина Бог да го накаже с треперене беше Каин да разбере какъв мир е имал преди и да го сравни с треперенето и страха, които го сполетяха след това. Целта беше Каин да се смири пред Бога, да се покае за греха си и да потърси мира, на който се бе радвал преди. 26. Когато Бог обеща, че ще наложи седем наказания на този, който убие Каин, това не беше за да постигне смъртта му, а за да го накара да умре от строг пост, молитва и плач, докато дойде времето да бъде освободен от греха си. 27. Седемте наказания са седемте поколения, през които Бог очакваше покаянieto на Каин заради убийството на брат му. 28. Що се отнася до Каин, откакто уби брат си, той никъде не намери почивка; върна се при Адам и Ева треперещ, ужасен и омърсен с кръв...